Detectivul săptămânal

publică, în fiecare număr aventurile celor mai celebri detectivi, redate într'o formă c a p t i v a n t ă

PRIMELE NUMERE SUNT I N T I T U L A T E:

1. Fantoma hotelului
2. Misterul rapidului 115
3. Testamentul căpitanului Garre
4. Spectrul răzbunător
5. C u r s a m o r ţ i i
6. Enigma capului tăiat

N U M A I L E I 5

Prezentatorul acestui cupon obţine orice număr dela 1–15, din

FEMEI CELEBRE

plătind numai Lei 7. în loc de Lei 10.

Colecţia „Detectivul”
Nr. 3

Pitt Strong

TESTAMENTUL CĂPITANULUI GARRE

V.1.0

Editor I. G. HERTZ

20 Decembrie 1934

TESTAMENTUL CĂPITAULUI GARRE

De Pitt Strong

CAP. 1
O vizită târzie

Gripa este o boală cât se poate de neplăcută, mai cu seamă când îl prinde, ca în nişte cleşti, mâinile şi picioarele. Aşa încât ajungi să te suceşti într-o parte şi în alta, gemând, ca un reumatic bătrân.

Pe atunci izbucnise în Paris o nouă epidemie de gripă. Medicii, care, cu toată bunăvoinţa, nu mai puteau să prididească cu atâţia bolnavi, lansaseră apeluri la ziare către public, în care explicau situaţia şi cereau ca noii pacienţi să se înscrie pentru vizita înainte de ora zece dimineaţa, altfel nu vor fi luate în consideraţie cererile lor de consultare.

Joe şi cu mine, având în vedere iminentul pericol al contagiuni, apelasem la mijlocul preventiv cel mai cunoscut: clasicul alcool. Ca să îndepărtăm bacilul nepoftit din stimabilele noastre gâtlejuri, alternam spumosul Dujardin cu o viţă de Burgogone.

Din păcate, cu acest procedeu se pare că n-am făcut altceva decât sa pregătesc un culcuş cald boli, căci, cu toate măsurile preventive; simţii într-o bună şi toate simptomele gripei şi fui nevoit să mă bag în pat, cu o febra de patruzeci de grade.

De aici încolo nu prea ştiu ce s-a mai întâmplat.

Odată când, în mijlocul aiurelii pricinuite de friguri avui un moment de luciditate, văzui capul încărunţii al medicului nostru de casă, bătrânul consilier sanitar dr. Niviere, cum se apleacă deasupra mea.

Îmi zâmbi prietenos, apoi îmi zise cu ton sever:

— Ascultă bine ce-ţi spun, draga doctore Lloyd. Trebuie să fii foarte precaut, cel puţin de dragul prietenului d-tale, care, din pricina d-tale, este peste măsură de îngrijorat şi de încurcat de vreo zece zile şi, în tot timpul acesta, a dat dovadă că are un deosebit talent de infirmier.

Vasăzică, eram bolnav. Aveam gripă. Acum abia îmi dădeam mai bine semnă de asta.

Din fericire, boala se-ntoarse spre bine: începea convalescenţa.

Criza trecuse.

După cinci zile stăteam iarăşi lungit pe divanul confortabil din

biroul nostru comun şi fumam prima ţigară de după boală, cu toate că fumatul îmi era încă strict interzis.

Joe, îngrijitorul meu atât de sever şi de conştiincios, nu vedea că fumez, din simplul motiv că, pentru prima dată de când cu boala mea, se dusese sus, în camera lui de antrenament.

— Ai să mă scuzi, Mac – îmi spusese cu vreo zece minute mai-nainte – dar trebuie să mă mai mişc puţin, altminteri îmi amorţesc muşchii de tot. De altfel, mi-e frica să nu rugineasc㠄 mingea de pun-ching, de atâta neîntrebuinţare. Sper ca nu-ţi lipseşte nimic, aşa că te pot lăsa singur, căci vreau să iau pe Pitt, cu mine, să facem niţel exerciţii de scrimă.

Vasăzică, Joe şi cu Pitt erau deasupra mea. Îi auzeam lămurit. Săriturile lor, înainte şi înapoi, făceau un zgomot infernal. Mi-era frică, aproape, să nu se dărâme tavanul peste mine.

Mai cu seamă globul lămpii electrice dădea serios de gândit: se legăna încolo şi încoace, zbârnâind fără întrerupere.

Unde mai pin că servitorul nostru Pitt era un spadasin excelent, care nu se lăsa învins cu una cu două, şi care dădea de furcă chiar unui om ca Joe Bull.

Lupta, deasupra mea, părea să fie îndârjită.

Deodată… poc!… prr!… un bec căzu victimă zelului lor.

Sării ca ars de pe divan şi mă gândii să mă duc sus, să-i mai potolesc pe vajnicii luptători.

În clipa aceea sună cineva la uşă.

Cunoşteam, după timbru, soneriile. Nu era soneria de la poartă, ci aceea de la uşa de intrare.

Ei, şi ce-o să fie dacă o să mă duc chiar eu să văd cine e… cu toate că-mi era încă cu desăvârşire interzis să ies.

De altfel, cei doi, de acolo de sus, unde erau ei, nici nu auziseră soneria, în focul luptei.

Foarte bine. Dar cine o fi sunat? Cine să vie la noi la ora asta târzie?

Mă uitai la ceas. Era nouă seara.

Soneria se auzi a doua oară, sfios, ciudat de sfios şi de prevăzător.

Mă dusei repede să deschid uşa.

Afară… nu era nimeni!

Ploaia cădea plescăind şi o boare de aer îmi aruncă un val de umezeală în obraz.

Privii în dreapta şi în stânga cu băgare de seamă. Nimeni!

Ei drăcia dracului! Ce, mi s-a părut că aud soneria? Am halucinaţii?

Nu, era exclus să mi se fi părut. Sunase de două ori. Doar nu mi s-a părut de două ori!

Uitasem şi de boală şi de tot. Era ceva suspect la mijloc.

Fără să stau mult pe gânduri, îmi ridicai gulerul pijamalei şi ieşi în ploaie. Privii după colţul casei. Nu era nimeni şi nu se vedea picior de om prin apropiere.

Poarta de la grilaj era deschisă.

— O neglijentă condamnabilă din partea lui Pitt, îmi zisei eu.

Mă întorsei indispus în casă, încuiai uşa şi mă dusei înapoi, în odaia caldă, târşind papucii pe care-i udasem în ploaie.

Aoleo! Să fi văzut asta bătrânul medic! De dimineaţă, îşi exprimase îngrijorarea în privinţa stării plămânilor mei. Vorbise chiar, de o eventuală călătorie în Sud. Şi acum ieşisem, pe vremea aceea ploioasă şi pe vântul acela, în papuci şi pijama!

Bine, dar cine o fi sunat?

Te pomeneşti că au fost numai nişte ştrengari, care au vrut să facă o glumă proastă.

Deasupra mea gălăgia continua, cu pocnete, cu zăngănit şi cu exclamaţii.

Mă învelii cu pătura de păr de cămilă şi mă culcai pe divan.

Tocmai pusesem iar între buze ţigara oprită, când se auzi din nou soneria.

De data asta energic, strident, ca şi cum cel ce suna era grăbit sau înspăimântat.

Sării în sus ca o minge de cauciuc, alergai în vestibul, deschisei uşa şi, în clipa următoare, făcui un pas înapoi.

La asta nu mă aşteptasem!

În faţa mea se afla o fiinţă elegantă, uşor voalată şi care răspândea un miros de parfum fin. Pe scurt: o cucoană tânără şi drăguţă.

Fără să aştepte vreo invitaţie şi fără să întrebe ceva, dădu buzna înăuntru. Părea extrem de agitată.

Zâmbi uşor, abia perceptibil, mă privi şi îndrăzni însfârşit:

— Doctorul Lloyd, dacă nu mă înşel?

Mirat peste măsură, dădui afirmativ din cap. Apoi, văzând că sunt în pijama, mă simţii foarte jenat, căci, evident, nu eram tocmai în ţinută de primire.

— Vă rog să mă iertaţi, doamnă, bâigui eu cam încurcat. Am fost bolnav, am avut gripă, aşa că sunt îmbrăcat mai comod. Mă duc să chem pe prietenul meu, Joe Bull.

Interlocutoarea mea clătină capul cu hotărâre şi zise:

— Nu e nevoie, dragă domnule doctor. Te rog chiar să nu-l

deranjezi cât de puţin pe domnul Bull. Ce-am de spus, pot foarte bine să-ţi spun d-tale. Pentru rest, e timp destul mâine. De altfel, trebuie să cer scuze că am venit la o oră atât de înaintată.

— N-are nici o importanţă.

— N-a fost posibil altfel. Vei afla numaidecât de ce.

— Cu cine am onoarea?

— Numele meu este Hilda Garre.

— Poate că tot ar fi mai bine să chem pe prietenul meu, zisei eu.

Dar ea se împotrivi:

— Nu, nu. E de ajuns să afli dumneata. Mă-ntorc mâine dimineaţă ca să vorbesc cu mister Bull. Acum te-aş ruga numai să-mi păstrezi ceva până mâine.

Cu o înclinare, o invitai în birou pe frumoasa şi tânăra femeie.

Cu un suspin de uşurare, se aruncă într-un fotoliu, apoi apucă repede poşeta şi scoase din ea un plic mare, alb.

Îmi explică agitată:

— Iată, domnule doctor, ceea ce vreau să-ţi încredinţez. Plicul acesta conţine testamentul unchiului meu, fratele răposatului meu tată.

— Unchiul dumneavoastră a murit şi el?

— Da, nu de mult, într-un naufragiu.

— Era căpitan de vapor, domnişoară Garre?

— Da, întocmai, domnule doctor. Vaporul lui a naufragiat în Oceanul Indian. Un marinar mi-a adus plicul acesta acum câteva luni.

— Despre ce fel de testament e vorba, domnişoară Garre?

— E un desen curios, din care n-am izbutit să înţeleg nimic până acum. Dar despre asta o să vorbim mai bine mâine, în prezenţa prietenului d-tale. Poate o să-mi fie chiar de folos mister Bull la dezlegarea enigmei acestui desen.

O asigurai pe tânăra şi încântătoarea vizitatoare că ar fi o deosebită plăcere pentru prietenul meu Joe şi pentru mine, să-i putem fi cumva de folos.

Hm, ciudat! Mă înşelam – sau într-adevăr lucise în ochii ei, la această amabilitate a mea, ca un fel de scânteie, o expresie de triumf?

Trebuie să mă fi înşelat, căci acum ochii ei exprimau, vădit; frică.

Îmi zise, speriată:

— Domnule doctor, ia, te rog, plicul şi păstrează-mi-l bine. Pune-l la loc sigur, pentru că…

Se opri brusc, făcu o mică pauză, apoi continuă cu glas şi mai tremurător:

— … pentru că la mine nu e în siguranţă nici o clipă.

— Vasăzică, se mai interesează cineva de acest desen, domnişoară? o întrebai.

Fără să vreau, mă molipsisem şi eu de frica ei. De altfel, povestea mă atrăgea, începuse să mă pasioneze, o găseam chiar interesantă.

Domnişoara Garre era grozav, de agitată. Se ridică să plece.

— Dar, domnişoară, strigai, oprind-o, nu vreţi să-mi mai daţi lămuriri în această chestiune? Spuneţi-mi, vă rog: s-a încercat vreodată furtul acelui desen?

— Nu odată, domnule, de trei ori! răspunse ea. De aceea m-am hotărât să aduc încoace această ultimă amintire ce am de la omul care mi-a fost ca un părinte – deşi ora e atât de înaintată. Acum însă trebuie să plec.

Fără îndoială, purtarea ei şi întreaga-i fiinţă erau cât se poate de ciudate. Totuşi, nu o reţinui şi-l răspunsei:

— Încrederea ce-mi arătaţi, îmi face cinste, domnişoară Garre. Aşadar, pe la ce oră credeţi că puteţi veni mâine?

— Am să telefonez, domnule doctor.

Îmi dădu mâna în grabă şi ieşi din odaie, aproape fugind.

O clipă avui urâta bănuială că toate, acestea nu erau decât o înscenare prin care urmărea cine ştie ce scopuri de răzbunare. Ni se mai întâmplaseră dintr-astea.

Dar întâlnii din nou privirea ciudat de înspăimântată a ochilor ei. Toate presupunerile mele se irosiră ca fumul în vânt.

Pe dând îi deschideam uşa, îmi adusei aminte de faptul că înainte de sosirea ei auzisem sunând de două ori.

Să fi fost ea aceea care nu avusese în primul moment curajul să intre?

O întrebai scurt şi hotărât.

Mirarea ei nu fu mică.

Vasăzică, tot aşa era: făcuse cineva o glumă proastă şi, dacă imediat după aceea sunase ea, asta era o simplă întâmplare.

Îmi şopti încă odată bună seara şi porni grăbită spre poartă.

Îmi păru rău că am lăsat-o să plece neînsoţită.

Strada pe care stăm e liniştită şi singuratică, mai ales seara şi pe o vreme urâtă ca asta.

Statui câteva clipe nehotărât la uşă, când ajunse la urechile mele duduitul unui motor.

Eram liniştit. Hilde Garre venise cu automobilul şi pleca în

acelaşi fel.

CAP. 2
Un testament ciudat

Cum stăteam aşa în uşă, auzii deodată în spatele meu o voce cunoscută, dar speriată.

— Ce faci acolo, stimabile? Ai înnebunit? îmi strigă Joe de pe scară.

Mă întorsei ca un hoţ prins asupra faptului.

Joe coborâse. Mă privi cercetător drept în ochi şi-mi zise:

— Nu poţi să mă păcăleşti, Mac. E ceva la mijloc. Ce s-a întâmplat?

— Am primit o vizită, Joe.

— O vizită? Şi eu nu ştiu nimic?

— Nu-i de mirare, dacă te lupţi aşa de îndârjit cu Pitt că vă piere şi văzul şi auzul. Jos, în birou, s-a dus pe copcă un bec astă-seară.

Joe râse, şi, privind urmele ude din vestibul, zise:

— Vasăzică, stimabile, ai primit vizita unei doamne. Se cunoaşte după urmele tocurilor. Sunt aproape sigur că era drăguţă, tânără şi elegantă. Zău, Mac, mă faci curios. Vizita unei femei la o oră atât de târzie însemnează că e vorba de ceva neobişnuit. E ceva de lucru? A venit să ceară ajutorul nostru?

— Vino dincolo în birou, Joe, mormăii eu. Acum încep să mă gândesc şi eu la sănătatea mea.

De abia acum îmi dădeam seamă că vizita Hildei Garre era într-adevăr ceva neobişnuit.

De ce se grăbise aşa? De ce nu-şi dăduse adresa?

Şi, mai cu seamă, de unde venea şi cum nimerise taman la noi? Din întâmplare? Ne cunoştea? De ce nu se adresase poliţiei, pentru păstrarea documentului?

Ce prostie din partea mea să n-o întreb nimic!

Joe mă urmă, tăcut, în birou.

— Ia întâi un coniac, altfel recidiva e mai mult ca sigură, îmi zise el umplând paharele.

Apoi se aşeză lângă mine, pe divan. Îi povestii totul, aşa cum se întâmplase.

În timpul acesta, Joe trăgea din ţigară, cufundat în gânduri. Faţa lui era extrem de serioasă.

— La urma urmei, tot a fost o prostie din parte-mi că nu te-am

chemat? îl întrebai eu cu vocea pe jumătate.

— Cred că „prostie” e exagerat, dragă Mac. Cel puţin până acum nu se poate şti precis dacă a fost într-adevăr o prostie. Se înţelege că mi-ar fi părut mai bine să mă fi chemat. Această Hilda Garre trebuie să fie o fiinţă foarte ciudată. Ia mai arată-mi odată desenul acela…

— Iată-l.

Îl scosei din buzunarul interior al pijamalei, adică, mai bine zis, scosei plicul din buzunarul interior al pijamalei. În acest plic trebuia să se afle desenul.

Observai, nu fără mirare, că plicul nu era lipit. Joe, văzând surprinderea mea, îmi spuse:

— Cu atât mai bine, domnule. Aşa, cel puţin, nu comitem nici o indiscreţie dacă luăm conţinutul în ceva mai de aproape cercetare. Dă-l încoace!

Îi întinsei plicul.

Joe îl deschise şi scoase din el o bucată de pergament alb.

Îl dezdoi cu băgare de seamă, se apropia de lampă şi după câteva clipe, începu explicaţia:

— Un original nu poate în nici un caz să fie. E cu siguranţă o copie, şi încă una confecţionată de curând. Nu ţi se pare cam curioasă toată afacerea asta?

Mă ridicai în picioare şi mă apropiai de lampă ca să examinez pergamentul.

Joe avea dreptate. Era o copie fără îndoială.

Ne dăduse oare într-adins Hilda Garre această copie? Sau i se furase originalul şi ea habar n-avea?

— Ce păcat, ce păcat că nu ştii nimic despre ea! mormăi Joe. Am fi putut s-o înştiinţăm, dacă-i cunoşteam adresa. Da, hotărât, a fost o prostie din parte-ţi că nu m-ai chemat.

Eram de aceeaşi părere. Dar, desenul mă interesa acum peste măsură. Îl întrebai pe Joe:

— Ai putea descifra semnele de pe pergament? Fiindcă, să vezi, spunea că speranţa ei e în noi ca să dezlegăm enigma.

Joe nu răspunse. Luă pergamentul şi-l privi cu interes pe ambele părţi.

La un moment dat privirea i se pierdu în gol. Părea că se gândeşte la ceva. Veni spre mine, lângă masă, şi întinse desenul, netezindu-l cu mâna.

Cu interes crescând, aplecarăm amândoi capetele deasupra pergamentului.

— Domnişoara Garre spunea, zid, că unchiul ei s-a înecat în

Oceanul Indian? mă întrebă Joe după câteva clipe.

Dădui din cap în semn de aprobare.

— Atunci, Mac, ipoteza mea s-ar putea să fie justă. Vezi colo cele două semne ciudate, care parcă ar aduce cu două mânuşi de box, fără degete, adică numai cu degetul mare şi celelalte retezate?

— Da.

— Aşa. Acum aminteşte-ţi, te rog, cum arată harta Indiei.

Făcui o mutră care arăta că habar n-am. Tom aduse numaidecât atlasul, deschise la Asia şi puse imediat degetul pe regiunea Rangunului, unde ţărmul are o formă atât de ciudată şi unde uscatul pătrunde adânc în mare, în golful Bengal.

— Aici e capul, zise Joe. De aici trebuie să pornim. Vezi pe desen nişte numere? Toate sunt tăiate, afară de unul. 1, 2, 3, 4. Numerele se găsesc acolo unde, pe hartă, e golful Bengal, şi sunt legate de ţărmul continentului printr-o linie. Numărul patru nu *2*. Tăiat, e intact. De acolo, de la numărul patru, porneşte o săgeată care merge spre dreapta şi se termină pe un cerc mic. Înţelegi acum, stimabile?

Dădui din cap.

— Ei, fii atent! E uşor de tot, ar înţelege şi un copil. 1.2.3, şi 4 nu pot fi altceva decât insule. Vasăzică, trebuie să plecăm cu vaporul din Ranguri spre aceste insule, pe care le indică linia.

— Păi atunci sunt insulele Andamane, strigai cu.

Tom aprobă şi continuă:

— … care se compun dintr-un număr de insule, unele mai mari, altele mai mici. 1, 2, şi 3; aceste insule n-au importanţă. De la insula nr. 4 săgeata o ia spre dreapta, deci spre vreo insulă secundară, vreun ostrov.

Era izbitor de simplu. Ce uşor dezlegase Joe toată enigma!

Trebuia doar să te gândeşti puţin! Gât despre mine, mărturisesc fără sfială că n-aş fi putut în nici un caz descurca ghicitoarea aceea, atât de repede.

— Prea bine, zisei, fără să caut să-mi ascund câtuşi de puţin admiraţia pentru perspicacitatea lui Joe. Prea bine, vasăzică e un ostrov care ţine de arhipelagul Andamanelor. Dar ce o mai fi însemnând asta, de colo, din partea de jos a pergamoidului?

— Fireşte că asta arată ce se găseşte pe insula indicată. Vasăzică, în primul rând un munte de formă cam ciudată. Arată ca un pitic cu o cocoaşă uriaşă în spinare. Aici, liniile astea, fără îndoială, reprezintă un soare şi anume un soare care răsare. Primele lui raze – căci liniile acestea nu pot fi altceva decât raze –

primele lui raze cad tocmai în cocoaşa muntelui şi adâncitura sau valea de alături.

— Şi ce concluzie tragi din toate astea, Joe?

— Că trebuie să fie ceva de găsit acolo, în clipa când, în zorii zilei razele soarelui cad pe cocoaşa piticului.

— Dacă e ceva de găsit, se găseşte acolo în permanenţă, nu numai dis-de-dimineaţă, Joe.

— Păi da, la asta m-am gândit şi eu. Poate că soarele care răsare e pus numai ca să încurce desenul. Dar se prea poate să aibă totuşi o strânsă legătură cu celelalte elemente. În fine, o să vedem noi.

Ultima frază a lui Joe era obscură de tot.

Cum avea să verifice dacă ipoteza lui era justă?

— Ce zici de acest desen, Joe? Trebuie să recunoşti că şi-a făcut un testament foarte ciudat bătrânul unchi al Hildei Garre.

— Adevărat, dar nu uita că a fost marinar. Fiecare om are ciudăţeniile lui şi, afară de asta, nu încape îndoială că bătrânul a urmărit cu desenul acesta un anumit scop.

— Crezi într-o comoară ascunsă?

— De ce nu? Dar s-ar putea să fie numai ceva asemănător.

— Atunci semnificaţia desenului putem s-o considerăm rezolvată. Hildei Garre nu-i mai rămâne decât să plece la Rangun ca să-şi ia comoara de pe insulele Andamane.

— Ceea ce n-ar fi greu deloc, dragă Mac. De altfel, o să vedem ce ne mai spune mâine dimineaţă. Şi ce-ai zice, stimabile, dacă, de pildă, am însoţi-o în India?

— Noi, în India!… strigai în culmea fericirii.

Aveam de gând să continui dar nu mai putui scoate o vorbă, căci în clipa aceea furăm atacaţi din spate şi o lovitură cu un obiect contondent îmi tăia răsuflarea.

Îmi pierdui cunoştinţa, şi nu mai simţii altceva decât că mă prăbuşesc la pământ.

Un râs sinistru răsună lângă mine.

Auzii desluşit cuvintele următoare:

— Mulţumesc pentru dezlegare. În India nu mai avem nevoie de dumneavoastră!

CAP. 3
A doua vizită

Faptul că m-am trezit abia cu câteva ceasuri în urma lui Joe se datoreşte probabil împrejurării că încă nu eram complect vindecat de afurisita aceea de gripă.

Eram în patul meu.

Joe şedea lângă mine, cam palid şi cu ochii înfundaţi, şi trăgea de zor dintr-o ţigară.

— Însfârşit! făcu el, zâmbind, gând mă deşteptai şi privii mirat împrejur.

Eram încă ameţit de tot: cu toate acestea îmi amintii cu iuţeala fulgerului despre cele întâmplate.

Ce îndrăzneală! Să ne scoată din circulaţie la noi acasă.

Joe părea să-mi fi ghicit gândul, căci râse amar, şi spuse dând din umeri:

— Am păţit-o de data asta. N-ar fi stricat să dăm oarecare atenţie soneriei care te-a atras afară prima oară.

— Adică cum? îl întrebai mirat.

— Păi asta nu-i deloc greu de ghicit, Mac. Individul care ne-a făcut marţ atât de uşor, fără nici o luptă, trebuie să fi intrat în casă într-un fel sau altul. Se pune acum întrebarea: cum a intrat şi în ce scop? Răspunsul e cât se poate de limpede. Când a sunat prima dată, te-ai dus să deschizi. N-ai găsit pe nimeni. Atunci te-ai depărtat cu câţiva paşi de uşă, ca să cercetezi prin curte. Te-ai dus chiar până în colţul casei şi te-ai uitat afară, pe poartă.

— Era deschisă vraişte, răspunsei eu.

— Ştiu asta, dar Pitt n-are nici o vină. Altcineva a deschis-o, ceea ce însă nu puteai tu să ştii în momentul acela. Vasăzică, tu te uitai pe poartă afară. În timpul acesta, individul a avut cel mai bun prilej să se strecoare neobservat în casă şi, după cum vezi, nemernicul n-a lăsat să treacă acest prilej. S-a ascuns alături, în sufragerie, ceea ce se poate constata din urmele de noroi pe care le-am studiat adineauri. De acolo a ascultat tot ce am vorbit. A aflat astfel soluţia problemei. Asta îi trebuia lui, pentru asta venise. După ce i-am făcut, fără să vreau, pe plac, ne-a atacat pe la spate şi a şters-o numaidecât cu desenul. După toate probabilităţile, acum e în drum spre India.

Se înţelege uşor că explicaţia lui Joe mi-a redat buna dispoziţie

fizică. Sării jos din pat.

— Dar asta e o pungăşie ordinară – strigai indignat – o escrocherie cum n-am mai văzut de când sunt!

— Da, şi a fost totuşi o prostie că nu m-ai chemat când a venit fata aceea. Dacă mă chemai, totul s-ar fi petrecut altfel de cum s-a întâmplat.

— Cum aşa, Joe? Individul intrase doar în casă!

Joe nu răspunse. Privea pe fereastră.

Mă gândeam îngrozit la biata fată care avusese încredere în noi.

— Doamne! exclamai eu. Cum o să-i dăm Hildei Garre vestea asta oribilă?

— Hilda Garre… zise Joe, zâmbind ciudat.

Apoi se întoarse brusc la fereastră şi adăugă:

— Grăbeşte-te. Jos în sufragerie te aşteaptă o cafea tare, extra-tare… Bea-o, căci ai nevoie de înviorare. Hilda Garre trebuie să sosească din moment în moment şi nu e exclus să ai o surpriză cu totul neaşteptată.

— Ce vrei să spui? I-ai şi telefonat?

— A, nu! Dar i-am trimis eu un curier. Hai, grăbeşte-te!

Joe ieşi din odaie înainte de a fi putut căpăta de la el vreo lămurire. Lăsai să curgă un adevărat potop de apă rece peste capul care nu încetase să-mi vâjâie şi să mă doară, doar-doar voi reveni la gândirea mea clară dinainte.

Dar ceea ce auzisem din gura lui Joe era de natură să-mi ameţească şi mai mult creierul.

De unde dracu ştia Joe adresa Hildei Garre? Şi care era surpriza cu totul neaşteptată pe care mi-o anunţase?

Zece minute după aceea, îmi sorbeam liniştit cafeaua fierbinte pe care o servise Pitt, servitorul nostru.

Doamne, în ce hal era bietul băiat!

La vederea lui, abia de-mi putui reţine un strigăt.

Obrazul drept, mai cu seamă partea de sus, cu ochi cu tot, era umflat şi vărgat cu vânăt şi cafeniu. Îţi inspira milă, nu altceva.

— Ce-ai păţit, Pitt? exclamai eu. Cu asta te-ai ales din meciul de scrimă de ieri?

Pitt dădu din cap, apoi îmi povesti că aseară, în vestibulul întunecos îi ieşise deodată înainte un individ înalt şi voinic, care, cu siguranţă, nu era de-ai casei. Se luaseră la bătaie şi, după o luptă înverşunată, reuşise să-i scape.

După această întâmplare, bănuind că e ceva necurat la mijloc, venise să ne caute şi ne găsise în nesimţire.

Joe, care nu ascultase povestirea lui Pitt, ci şedea îngândurat într-un fotoliu, se amestecă în vorbă la ultimele cuvinte ale servitorului:

— Abia pe la cinci dimineaţa a izbutit să mă readucă în simţiri.

În aceeaşi clipă, vechea pendulă din birou începu să bată. Era ora zece dimineaţa. Care va să zică am stat leşinat timp de zece ceasuri.

— Gând vine Hilda Garre? întrebai pe Joe.

— Trebuie să pice, dragă. Probabil că are de furcă cu şeful ei, de la care trebuie să se învoiască.

— Să se învoiască? Păi ce, e angajată undeva?

— Desigur, la casa de export Knook & Trau, de pe rue Royale. Adineauri am vorbit cu ea la telefon.

— Dar cum ai dat aşa de repede de adresa ei?

— Am telefonat la prefectura poliţiei. Beauval mi-a făcut serviciul acesta.

— Atunci, Joe, a şi aflat fata de cele întâmplate?

— Nu, nu ştie absolut nimic, afară de faptul că trebuie să vie încoace fără întârziere.

— Ai procedat foarte bine că nu i-ai spus încă nimic. Un lucru nu înţeleg însă: cum de a venit ieri cu maşina? E un lux cam costisitor pentru o funcţionară. Nu găseşti?

Joe stătea la fereastră şi privea cu încordare afară.

Probabil că nu fusese atent la întrebarea mea.

— Vine, zise el, numaidecât după aceea, întorcându-se spre mine.

Dintr-o săritură fui lângă el.

— Hilda Garre? Unde? exclamai eu.

Nu vedeam decât o tânără fată, blondă, foarte modest îmbrăcată, în vârstă de cel mult douăzeci de ani, şi care trecea strada.

Drăguţă era însă şi fata asta. În toate mişcările ei se simţea hotărâre şi energie.

În orice caz, se deosebea mult de fina şi eleganta Hilda Garre pe care o cunoşteam eu.

— Ce-i cu tine? întrebă Joe, care observase mirarea mea.

— Asta nu-i în nici un caz Hilda Garre! răspunsei eu enervat.

Fata ajunsese la poartă şi se codea. În sfârşit se hotărî şi sună.

— Totuşi, ea e Hilda Garre, zise Joe.

— Ei drace! Nu e, Joe! Te înşeli. O cunosc doar mai bine decât tine!

— Hm, poate că n-o cunoşti încă deloc, dragul meu.

— Ce vrei să spui, Joe? strigai eu uluit.

— Vreau să spun, Mac, că aceea pe care o conduce în acest moment Pitt prin vestibul e veritabila Hilda Garre, pe când cea de ieri era o escroacă şi care n-avea alt scop decât să ne facă să dezlegăm enigma desenului furat de la Hilda Garre. O simplă înscenare, atâta tot. De aceea se grăbea aşa să plece. Dar... iată că vine d-ra Garre...

Joe alergă la uşă. Eu nu eram în stare să fac nici o mişcare. Ceea ce auzisem de la Joe fusese pentru mine ca o lovitură de măciucă.

Absurd!... Era absurd!

— Dragă Mac, dă-mi voie să-ţi prezint pe adevărata domnişoară Garre.

Aceste cuvinte mă treziră în sfârşit din amorţire.

Privirea mea era îndreptată în spre un chip drăguţ şi blând, de fată, care se uita sfios la mine.

Aşadar, asta era Hilda Garre! Atunci, am fost tras pe sfoară, aseară, într-un chip...

Cine să fi bănuit măcar pe de departe, pungăşia aceea! Parcă Joe n-ar fi căzut la fel în cursă?

După ce o pofti să şadă, Joe îi povesti cu toate menajamentele posibile, motivul pentru care o chemase.

Eu eram astfel aşezat, încât puteam observa perfect faţa tinerei vizitatoare.

Pe măsură ce povestea Joe, Hilda Garre pierdea încetul cu încetul culoarea din obraji, şi, în cele din urmă, ochii-i se umeziră.

— Nu înţeleg nimic, bâigui ea. Desenul e încă la mine, mister Bull. Iată-l!

Scotoci prin poşetă şi scoase din ea un pergament vechi şi mototolit, galben de vreme.

Mi-am dat seamă imediat că era originalul, iar nu o copie.

Joe îl cercetă cu atenţie, îl privi ţinându-l ridicat în dreptul ferestrei, dădu scurt din cap şi, în urmă, zise:

— A fost copiat. Urmele sunt evidente.

Se întoarse spre Hilda Garre şi adăogă:

— Nu trebuie să te sperii, dragă domnişoară, dar desenul ţi-a fost furat în mod indirect. Hoţul l-a copiat, pur şi simplu.

Acum biată fată plângea de-a binelea.

Joe avea felul lui special de a mângâia pe cineva. Într-adevăr, cuvintele lui îşi făcură efectul dorit.

Fata se liniştea din ce în ce, aşa că i se putură pune în cele din urmă şi alte întrebări.

— Trebuie să ai curaj, duduiţă, îi zise Joe. Încrede-te în mine. La urma urmei, eu sunt de vină că ai avut de suferit neplăceri şi pagubă, pentru că eu i-am dat pungaşului soluţia misterului pe care-l ascundea pergamentul. Fără această dezlegare n-avea ce face cu el. E deci de datoria mea să le iau bandiţilor înapoi pergamentul şi... o să-i învăţ eu minte, fii pe pace şi acum, înainte de a face un plan de acţiune, răspunde-mi te rog, la câteva întrebări.

— Cu plăcere.

— Cine a ştiut, sau mai bine zis, cui i-ai povestii d-ta despre ciudatul testament al unchiului d-tale?

Hilda Garre ridică faţa-i plânsă, privi câtva timp în gol, apoi răspunse:

— Gazda mea ştia despre testament. Dar e o femeie bătrână, foarte simpatică şi care cred că n-are nimic de-a face cu furtul.

— Se poate însă să fi vorbit cu alţii, domnişoară Garre! Femeile bătrâne sunt cam flecare.

— Nu prea îmi vine să cred, pentru că bătrâna doamnă Loos e foarte rezervată şi retrasă.

Deodată, un strigăt ieşi din pieptul ei.

— Mi-aduc aminte de altcineva! N-o fi în legătură cu Senta Lassar şi cu fratele ei?

— Şi ăştia cine sunt? întrebă Joe repede. Vorbeşte, te rog, pe faţă şi nu ascunde nimic, pentru că aici totul are o importanţă deosebită.

Tânăra fată roşi, apoi zise:

— I-am cunoscut pe fraţii Lassar cu prilejul unei excursii, într-o vară. Concediul meu cădea în August. L-am petrecut la o vilă din apropiere de Deauville.

— Şi Senta Lassar era şi ea acolo?

— Nu acolo, mister Bull. Ne-am întâlnit şi am făcut cunoştinţă la un concert în aer liber. După aceea, eram în fiecare zi împreună, până când... m-am logodit cu Edward Lassar.

Joe tresări şi exclamă:

— Mai eşti logodită cu el?

Hilda Garre clătină din cap şi explică, oarecum stingherită.

— Aici în Paris am aflat că Lassar nu face nimic şi, într-adevăr, mie n-a vrut să-mi spună niciodată din ce trăieşte. Îmi cerea într-una să-i dau ultimele mele economii şi, fiindcă l-am refuzat, mi-a făcut o scenă care a dus la ruptură.

— De atunci nu l-ai mai văzut niciodată?

— Nu, dar Senta mai venea pe la mine. Zicea că studiază

muzica la Paris şi încerca să mă convingă să iert pe frate-său, pe Edward.

— Ştiau cei doi secretul dumitale?

— Da, mister Bull. Le-am arătat chiar pergamentul.

— Lassar arăta interes pentru el?

— Fireşte, şi-a ieşit aproape din fire, şi voia să ia desenul imediat la el. Dar nu i l-am dat.

— Şi de atunci n-aţi mai vorbit niciodată despre asta?

— Ba da. Lassar mă plictisea în fiecare zi. Vorbea de o comoară ascunsă care s-ar putea găsi, eventual, şi voia să plece în India cu soră-sa şi cu mine. Eu m-am opus, mai cu seamă pentru că nici nu aveam bani de ajuns. Lassar spunea însă că poate să procure oricând banii. Nu mult după aceea a urmat ruptura.

— Vasăzică, ai rămas prietenă cu Senta Lassar?

— Da. Avea voie să intre în camera d-tale când nu erai d-ta acasă?

— Avea voie, dar nu venea. Alaltăieri, însă, a dormit la mine, pentru că uitase să-şi ia cheia de acasă.

— Hm! Şi d-ta te-ai dus ieri dimineaţă la birou, de vreme, iar Senta Lassar a rămas la d-ta?

— Se înţelege. Mai dormea când am plecat, răspunse Hilda Garre după oarecare şovăială.

— Atunci a folosit acest prilej ca să copieze desenul. Nu poate fi altfel. Unde ţineai d-ta documentul?

— În mapa mea de scris, în dulap. Era însă întotdeauna încuiat, mister Bull.

— Un dulap se poate deschide oricând cu un passe-partout, dragă domnişoară Garre. Perfect; acum ştiu totul, cred. Hoţii sunt, aşadar, fratele şi sora Lassar. Cel care ne-a făcut inofensivi azi-noapte, era Edward Lassar. Cred că nu mai e nevoie să ne dăm osteneala, de a-i căuta la ei acasă. Cuibul e gol de mult.

Hilda Garre trebui să mai facă o descriere amănunţită a înfăţişării Sentei Lassar.

Descrierea ei corespundea întocmai cu femeia care mă păcălise cu o seară înainte.

Ce urma să se întâmple acum?

Ne uitam amândoi la Joe, care, pierdut în gânduri, se deda la cele mai sălbatece mişcări cu scaunul-leagăn.

În cele din urmă zise, mai mult ca pentru sine:

— Cu siguranţă c-au plecat cu expresul de noapte spre Marsilia, unde se vor îmbarca pe un vapor.

— Ce-ai de gând să faci? îl întrebai eu.

— Trebuie, bineînţeles, să le luăm înainte, dragul meu.

— Cu alte cuvinte, plecăm în India, Joe?

— Ai avea ceva împotrivă?

— Eu? Ştii doar cât am ţinut să văd şi eu odată ţara asta minunată!

— Atunci e în regulă. Plecăm chiar azi. Pentru sănătatea ta, schimbarea de aer nu poate decât să-ţi facă bine.

Se întoarse spre Hilda Garre şi-i zise:

— Aşadar, domnişoară Garre, vom lua bandiţilor desenul înapoi. Sper să-i şi arestez. Cred că nu te opui să plecăm imediat după testamentul unchiului d-tale?

Tânăra fată roşi de bucurie şi emoţie, apoi făcu iar o mutră speriată şi îngăimă că nu are de fel mijloace.

Joe râse şi-i răspunse că va fi probabil în curând destul de bogată ca să ne poată restitui cheltuielile de călătorie în India.

Hilda Garre lăsă desenul la noi şi plecă. Joe se duse s-o însoţească o bucată de drum.

Dar... Joe nu se întoarse curând. De ce oare? O condusese pe fată până în rue Royale?

Tot ce se poate! Nu înţelegeam însă la ce bun pierderea asta de timp, când aveam de făcut atâtea pregătiri pentru drum.

Timpul trecu încet-încet, se făcu amiază şi Joe nu se întorsese încă. Nerăbdător, chemai la telefon firma Knook & Trau, unde lucra Hilda Garre.

Fata veni în persoană la aparat şi aflai de la dânsa, spre uimirea mea, că Joe o condusese numai până la Avenue de la Republique.

Avenue de la Republique e la vreo zece minute de locuinţa noastră. Atunci unde să fi rămas Joe?

Nu i-o fi venit cumva ideea să se ducă să-i caute pe cei doi Lassar?

După părerea mea, putea foarte bine să-şi economisească acest drum, căci cu siguranţă că aceia vor fi acum departe.

Când văzui că până la ora unu Joe nu se-ntoarse, nu mai putui răbda.

Îmbrăcai mantila de ploaie, dădui instrucţiuni lui Pitt şi părăsii casa. Adică, mai bine zis, tocmai voiam s-o părăsesc, când, la uşă, mă lovii piept în piept, cu cine credeţi? Cu Joe, care mă trase după el înapoi în casă.

— Joe!... strigai speriat, când îl văzui mai bine, în semiîntunericul vestibulului. Joe!... Ce-i cu tine?

— Hai în birou, răspunse el cu un zâmbet silit, în timp ce încerca să-şi oprească cu batista sângele ce-i picura din tâmpla stângă, unde avea o tăietură largă şi lungă.

Îl urmai iritat, adusei un plasture şi-i ajutai să-l lipească peste rană. Atunci băgai de seamă că îmbrăcămintea lui era într-un hal fără hal.

— Joe! exclamai eu. Ai fost la Lassar şi te-ai încăierat cu el!

— Ai un spirit grozav de pătrunzător, Mac, îmi răspunse Joe, ironic, înfundându-se, istovit, într-un fotoliu. Chiar aşa s-a întâmplat. După ce m-am despărţit de Hilda Garre, m-am dus acasă la Lassar. Acolo, într-un timp relativ scurt, mi s-au întâmplat tot felul de lucruri. Lassar stă într-o mansardă de pe rue de la Republique. Am sunat şi, bine înţeles n-a venit nimeni să-mi deschidă. Am presupus deci că au fugit într-adevăr azi noapte. Am făcut pe spărgătorul, dar nu mi-a mers bine, căci tocmai când izbutisem să descui uşa fără nici un zgomot cu „passe-partout”-ul, am căpătat o lovitură zdravănă în frunte şi, în aceeaşi clipă, am fost trântit la pământ şi legat. Din nefericire, n-am putut să-mi văd adversarii la faţă, căci mi-au aruncat o pătură peste cap. Mi-au trebuit câteva ceasuri până să-mi desfac legăturile. După cum vezi, am reuşit. Dar cuibul era gol, se înţelege. Lassar cu sora lui dispăruseră. Nu mi-a mai rămas, deci, altceva de făcut, decât să vin acasă. Asta e tot. Pentru moment, nu simt decât o foame de lup. Hai la masă!

Joe îmi povestise aventura aşa cum obişnuia: scurt şi cuprinzător. Păcat că rana de la tâmplă îl durea; din cauza durerii nu scoase nici un cuvânt în timpul mesei, iar după masă se culcă, lăsându-mi mie toată grija pregătirilor pentru călătorie.

CAP. 4
Pasagerul clandestin

La patru după amiază părăsirăm Parisul.

Un avion, ne duse mai întâi la Marsilia.

Ajunşi acolo, Joe trimise înapoi pe servitorul nostru Pitt, care ne însoţise.

Trebuie să mărturisesc că privirea lui, când ne-am luat rămas bun, m-a înduioşat.

Ca şi mine, Pitt arc o deosebită pasiune pentru India şi cred că ar îi dat orice ca să poată veni cu noi.

Popularitatea lui Joe ne fu de folos şi în Marsilia.

Ni se dădu voie să ne îmbarcăm pe un vas francez de război, care pleca în ziua aceea în apele indiene pentru manevre.

Avantajul era: cu atât mai mare, cu cât vaporul de pasageri care urma să plece în India şi pe care avea să se îmbarce cu siguranţă perechea de bandiţi, urma să plece abia în seara următoare.

De ce n-a încercat Joe să puie mâna pe ei chiar în Marsilia, asta am înţeles-o în urmă.

N-ar fi fost tocmai uşor. Să-l găsească pe Lassar şi pe sora lui şi desigur că voia să evite orice ajutor al poliţiei, pentru ca să nu fie nevoit să dea în vileag secretul Hildei Garre.

Nu cu mult înainte, îmi spusese Joe că, în privinţa testamentului bătrânului marinar, avea anumite presupuneri. Zicea anume că Beniamin Garre nu ar datora comoara unui mijloc cinstit de câştig şi că vrea să se încredinţeze de asta la faţa locului.

Mie îmi convenea de minune, căci mă bucuram foarte mult că o să văd India.

Plutirăm pe apă o zi şi o noapte. Călătoria decurgea liniştit, normal şi fără incidente.

Ultimele urme ale gripei mele dispărură şi mă simţeam admirabil pe bordul lui „Gambetta”, (aşa se numea vaporul).

În ziua a treia de la pe care se ivi ceva neaşteptat. Văzui pe bucătarul vasului, dis-de-dimineaţă, cum aleargă enervat pe covertă şi dispare în cabina căpitanului.

Nu mult după aceea ieşiră amândoi din cabină şi trecură grăbiţi prin faţa mea şi a lui Joe, care tocmai ne rezemasem de

parapet.

În trecere, prinserăm câteva vorbe din convorbirea lor agitată, din care puturăm înţelege că în timpul nopţii se furaseră alimente din cămara vaporului, ceea ce dădea loc la presupunerea că un pasager clandestin s-ar afla pe bord.

La prânz, Joe întrebă pe un ofiţer al vasului despre această chestiune. Ofiţerul ne răspunse că într-adevăr se presupune existenţa unui pasager clandestin, căci şoarecii n-ar fi putut fura o cantitate atât de mare.

Până acum însă, cu toate că s-a făcut o cercetare amănunţită a vasului, nu s-a găsit nimic.

Joe nu mai vorbi despre întâmplarea aceasta. Dar observai, în tot timpul zilei, că se plimbă gânditor. Probabil că pasagerul clandestin îl preocupa.

A doua zi dis-de-dimineaţă, exact la aceeaşi oră, văzurăm pe bucătar, alergând, roşu de mânie, pe covertă.

Vasăzică, iar se săvârşise un furt!

— Tot compotul de gutui l-a mâncat! Trei borcane pline! striga înfuriat bietul bucătar.

— Tot compotul de gutui? întrebai mirat pe Joe.

Privirile noastre se încrucişară. Apoi Joe se întoarse deodată şi dispăru în pântecele vaporului.

Vreme ca de un ceas, nu-l mai văzui. Când apăru în sfârşit, pe covertă, împingea din spate un om pe care îl ţinea înşfăcat de guler.

Joe descoperise pasagerul clandestin de pe „Gambetta”, mâncătorul de compot!

Acesta nu era altul decât servitorul nostru, Pitt, care ne însoţise în felul acesta, fără voia noastră.

Gând auzisem de furtul compotului de gutui, avusesem o uşoară bănuială cam cine putea fi.

Pitt, pasă-mi-te, se dă în vânt după compot de gutui şi ar fi în stare să şterpelească aşa ceva chiar dacă ar şti bine că plăteşte cu capul lui.

Joe se duse cu pasagerul clandestin la căpitan şi plăti pentru el amenda.

Astfel, Pitt avu voie să rămână pe vapor, dar fu obligat, în schimb, să facă diferite treburi marinăreşti.

CAP. 5
O cursă vicleană

Ajunşi la Calcutta, ne duserăm fără întârziere la prefectul de poliţie, pe care-l cunoşteam bine dinainte.

Roger Murphinson e un om cu care poţi vorbi discret.

Joe iniţia pe vechiul nostru prieten în toate secretele noastre. La rândul lui, prefectul ne făcu toate înlesnirile şi ne dădu toate legitimaţiile şi actele de care aveam nevoie.

După două zile debarcam la Rangun. Era spre seară.

Eram amândoi foarte obosiţi, aşa încât prima noastră grijă fu să ne instalăm la hotel.

Ca întotdeauna, luarăm o singură odaie pentru amândoi. Odaia se afla la etajul întâi şi dădea spre stradă.

— Am vorbit cu proprietarul unui yacht, îmi zise Joe, pe când şedeam pe terasa hotelului, fumând câte o ţigară. E dispus să ne împrumute vasul în schimbul unei garanţii.

Era o seară splendidă. Priveliştea mării era fermecătoare. Deasupra oglinzii apei, se arcuia un superb cer tropical, cu puzderia lui de stele.

Deodată, în toiul convorbirii, Joe mă apucă de braţ, mă smuci de la masă şi mă trânti jos.

Numaidecât după aceea auzii un vâjâit suspect deasupra capului.

Poc!… Glonţul unui pistol nimeri în perete.

— Târăşte-te repede în partea stângă a casei, nu spre vestibul, îmi şopti Joe.

Făcui întocmai, ajunsei cu bine în hotel şi mă strecurai spre intrarea laterală.

Căutai pe Joe lângă mine, dar zadarnic. Nu mă urmase. Nu-l zăream nicăieri.

Îmi zisei că va fi ochit undeva pe duşmanul nostru nevăzut şi că-l urmărea.

Probabil că-l zărise înainte pe omul acela; altfel, n-ar fi putut să mă prevină şi cu siguranţă că n-am mai fi fost în viaţă.

Pitt se culcase. Cât despre mine, îmi pierise oboseala.

Întârzierea lui Joe mă neliniştea serios, şi această nelinişte se transformă în îngrijorare când după un ceas, nu se întorsese încă.

Ori izbutise să urmărească pe asasin până în cuibul lui, ori... i se întâmplase ceva pe drum.

În ce priveşte identitatea atentatorului, nu încăpea nici o îndoială. Sau trăsese Edward Lassar în persoană, sau un om tocmit de el.

Asta dovedea însă că perechea de bandiţi avusese mijloacele necesare să călătorească mai repede decât cu vaporul de pasageri.

Mă gândeam la toate acestea stând în vestibul, în aşteptarea lui Joe, din ce fa ce mai nervos şi fumând o ţigară după alta.

Joe lipsea de două ceasuri. Ar fi fost absurd să mă mai îndoiesc: i se întâmplase ceva.

Trebuia să mă duc să-l caut, ceea ce e foarte uşor de zis, dar mult mai greu de făcut, pentru că habar n-aveam în ce direcţie a luase.

Să mă duc în cartierul portului, sau în partea opusă?

Mă gândeam la încă ceva: să anunţ poliţia.

În sfârşit, mă urcai în odaia mea ca să-mi iau revolverul şi alte obiecte folositoare într-o atare expediţie.

Pe masă era un bilet.

Îl ridicai numaidecât şi citii la iuţeală cele câteva rânduri scrise cu creionul.

Era scrisul lui Joe:

> *Aşteaptă-mă! Sunt înapoi peste o oră. Mi-am pas în grabă costumul indian ca să pot urmări neobservat pe nemernicul, care a tras în noi din copac. Probabil că se ascunde în cartierul ruinelor.*

Vasăzică, Joe se înapoiase la hotel şi se deghizase!

Şi spunea că are să se întoarcă peste un ceas, dar trecuseră trei.

Nu era lucru curat. Neliniştea mea era deci îndreptăţită. Se putea, desigur, să se fi ivit ceva neprevăzut, de aceea mă hotărâi să aştept până la ora unu.

Mă aşezai într-un fotoliu şi aprinsei o ţigară.

Din întâmplare, eram astfel aşezat, încât vedeam fereastra. Perdelele groase se mişcau încolo şi încoace, din pricina vântului.

Şedeam aşa, aşteptând, de vreo jumătate de oră. Începusem să moţăi. Deodată, auzii un zgomot uşor care venea de la fereastră. Sării speriat în picioare şi scosei imediat revolverul din buzunar.

În pervazul ferestrei apăru un turban, apoi capul unui indian bărbos se uită înăuntru, în odaie.

În acelaşi timp, băgai de seamă că la una din mâinile indianului sclipea inelul cu sigiliu, atât de caracteristic şi uşor de recunoscut, al lui Joe. Răsuflai uşurat. În sfârşit!

Venise pe un drum cu totul neobişnuit. Se căţărase pe cerdacul de lemn al etajului întâi.

Nu intră în odaie, ci rămase dincolo de fereastră şi-mi şopti:

— Repede!... Ia-ţi costumul indian şi vino după mine, în stradă, pe stânga. Acolo suie-te în automobil. Eu sunt la volan. Grăbeşte-te!

Nu apucai să-l mai întreb ceva, căci capul dispăru imediat de la fereastră.

Mă schimbai cât putui de repede, îmi lipii o barbă, sării peste pervazul ferestrei şi mă lăsai jos, tot pe căţărate.

Nu fui observat de nimeni. Ajunsei cu bine în stradă şi o luai spre stânga.

Maşina îmi ieşi înainte şi se opri lângă mine. Observai iarăşi mâna dreaptă a lui Joe, cu inelul caracteristic.

— Suie-te, repede! îmi şopti el, răguşit.

— Încotro? îl întrebai.

— Suie-te! îmi răspunse, cu asprime.

Nu-mi rămânea decât să execut ordinul.

Automobilul porni imediat, cu o viteză nebună.

Nu mai vedeam şi nu mai auzeam nimic, din pricina iuţelii. Joe stătea chircit la volan.

La un moment dat întoarse capul spre mine şi în clipa aceea simţii prin tot trupul ca un fel de curent electric...

Drace! Era oare cu adevărat Joe? Nu mă privise o mutră străina, schimonosită într-o expresie de batjocură?

— Joe! strigai. Încotro goneşti aşa?

— Tăcere! fu răspunsul.

Ce a urmat, a fost chestie de o clipă.

Înţelesesem că acel conducător al maşinii nu era Joe; căzusem într-o cursă!

Observai că individul gonea nebuneşte spre mare. Maşina se caţără pe promontoriul stâncos sub care vuiau valurile.

Cu alte cuvinte, era sfârşitul! Căci peste o clipă urma să ne prăbuşim în adânc.

Deodată... o zguduitură... maşina se ridică pe roatele dinapoi... şoferul sărise jos!

Nu mai aveam timp să apuc volanul. Trăsei cu revolverul în

cauciucul roţilor, nimerii unul... apoi simţii o zdruncinătură grozavă... o zvârlitură... şi mă pomenii ţâşnind din maşină, cu capul în jos, în talazurile înfuriate ale mării.

Fui acoperit de apă. Cu curajul omului deznădăjduit, pipăii împrejur cu mâinile şi găsii un punct de reazăm.

Mă agăţasem de o stâncă. Dar veni un al doilea talaz uriaş care încercă să mă smulgă de lângă stânca salvatoare.

Mă ţineam însă bine. Apoi, răsuflând o clipă, mă căţărai cât putui de repede, în sus, aşa încât al treilea talaz nu mă mai ajunse.

Cu toate că eram ud până la piele, ajunsei cu bine pe uscat, după multă trudă.

Era o minune! Scăpasem printr-o minune! Tocmai asta e totul, omul trebuie să aibă noroc!

Ce diavol mă condamnase unei astfel de morţi? Şi cum ajunsese omul acela la inelul cu sigiliu al lui Joe? Inelul acela era o bijuterie, de care Joe nu se despărţea niciodată, nici când se spăla.

O groază nespusă mă cuprinse. Îşi găsise oare şi Joe un sfârşit atât de oribil ca acela ce-mi fusese hărăzit mie? Altfel, cum intrase criminalul în stăpânirea inelului lui Joe, cu care mă păcălise atât de bine?

Fui nevoit să mă aşez pe o stâncă, deoarece gândul că s-ar putea să nu mai fie în viaţă, îmi lua toate puterile.

Dar încotro o ştersese nemernicul care mă atrăsese în cursă într-un mod atât de diabolic? Trebuia să-l găsesc, fie ce-o fi!

Ştiam sigur că era Lassar. Gândul răzbunării nu mă părăsea şi-mi dădea energie şi putere. Băgai mâna în buzunar şi găsii, spre bucuria mea, revolverul, apoi mă căţărai cât putui de repede spre platou.

Ajunsei curând în locul de unde sărise banditul. Luna lumina direct, aşa încât descoperii numaidecât urmele cizmelor criminalului.

Terenul era aici nisipos şi umed. Nu-mi fu greu, deci, să găsesc urmele. Cu toată prudenţa necesară, o luai înainte, ţinând trupul aplecat.

Nu mi se puse nimeni în drum.

Umblasem ca vreun sfert de ceas, când băgai de seamă că mă apropii de celebrul cartier al Ruinelor. Observai nu mult după aceea că banditul umblase în afara ruinelor şi după alt sfert de oră ajunsei în câmpul propriu-zis al ruinelor, care se întinde de-a lungul coastei cale de un ceas, şi în care foarte arareori calcă o

vietate. Ştiam că şi indigenii ocolesc partea aceea, din pricina credinţei că ar fi locuită de duhuri rele.

Pentru mine superstiţia aceasta n-avea importanţă. Tot aşa şi pentru criminal, ale cărui urme le puteam desluşi încă, cu toate că din când în când le pierdeam, ca să le regăsesc, după o căutare serioasă, la oarecare distanţa.

La un moment dat însă, lângă o ruină veche şi dărăpănată, dispărură de tot. După aprecierea mea, mă aflam în faţa unui vechia templu hindus.

Din păcate, tocmai acum se ascunse luna în dosul unei perdele groase de nori, aşa că nu mă mai puteam orienta de fel.

Exteriorul templului nu prezenta nici o ascunzătoare, căci nu se păstrase decât zidul înconjurător.

Probabil însă că exista o subterană, sau aşa ceva. Trebuia deci să-l găsesc, căci individul nu putea să fi dispărut decât în imediata apropiere.

Cu cea mai mare băgare de seamă şi fără cel mai mic zgomot, intrai. Dădui peste câteva trepte stricate şi năruite, care duceau în jos şi care se pierdeau într-o reţea deasă de plante agăţătoare.

Mă gândii la primejdia pe care o puteau prezenta şerpii care eventual ar fi fost cuibăriţi acolo. Dar grija aceasta îmi dispăru îndată, căci, desigur, omul care intrase aici îi va fi omorât de mult.

Îmi luai inima în dinţi şi coborâi prevăzător. Numărasem zece trepte, când se sfârşi scara. Aprinsei lampa de buzunar.

Mă găseam într-un gang pe care pornii, după oarecare şovăială, cu revolverul în mână. După vreo douăzeci de paşi ajunsei la o cotitură a gangului. La dreapta, acesta se întindea mai departe.

O grămadă de moloz îmi astupă drumul. Mă căţărai pe ea, lucru care, bineînţeles, nu se putea face fără zgomot, căci sub picioarele mele se rostogoleau numeroase bucăţi de moloz şi pietricele.

Munca fu însă zadarnică! Un zid neted îmi închidea iar calea.

Stinsei un moment lampa. Atunci observai o dâră slabă de lumină. Vasăzică, era pe aici pe undeva, o încăpere luminată. Descoperisem oare, însfârşit, cuibul ucigaşilor?

Mă apropiai, în vârful picioarelor, de crăpătura din zid şi privii prin ea. Văzui o încăpere de piatră, goală, în mijlocul căreia stăteau pe vine doi oameni fumând şi privind în gol.

Unul din ei era omul care voise să mă ucidă, aruncându-mă cu automobilul în mare. Era un indian. Celălalt era Edward Lassar.

Aşadar, nu Lassar mă momise la hotel, ci un ajutor al lui, un complice indian.

Unde era însă femeia, Senta Lassar? Abia acum o văzui şi pe ea, dormea mai încolo, pe o rogojină.

Şi Joe?

Era prizonierul lor? Sau nu mai era în viaţă? Trebuia să aflu cu orice preţ adevărul.

Mă depărtai în tăcere de postul meu de observaţie şi căutai intrarea.

Timp de zece minute dibuii pe întunerec, până când rămăsei pironit locului. Auzisem un zgomot slab.

Nu încăpea nici o îndoială. În spatele meu, foarte aproape de mine, era cineva! Îi auzeam răsuflarea!

Fusesem descoperit? Sau urmărit tot timpul?

Mă întorsei brusc.

Prea târziu, căci în aceeaşi clipă, un laţ de sârmă îmi prinse gâtul. Fui zvârlit cu violenţă la pământ şi târât mai departe.

Dacă n-am murit sugrumat, asta se datoreşte faptului că avusesem prezenţa de spirit să pun mâinile între gât şi laţ.

Din pricina loviturilor ce le primeam în cap pe când eram târât printre bolovani, îmi pierdui cunoştinţa.

CAP. 6
Moartea la pândă

N-a trecut mult – aşa îmi făcea impresia – până să-mi vin în fire.

Simţii ceva umed şi cald prelingându-se de pe frunte pe ochi. Era sânge.

Laţul dispăruse dimprejur ui gâtului, în schimb nu mai puteam mişca nici mâinile, nici picioarele. Eram legat deci.

Încercai, prin smucituri, să mă ridic.

— Stai liniştit... pentru numele lui Dumnezeu... stai liniştit, dragul meu! auzii o voce lângă mine, în stânga.

Rămăsei nemişcat. Deodată, un nume îmi veni în gând.

— Joe! strigai în culmea fericirii. Joe, trăieşti, slavă Domnului!

— Poate că era mai bine, îmi răspunse el grav, dacă ne omorau din capul locului.

— Cum aşa? îi răspunsei. Doar o să scăpăm de aici!

— Încearcă să-ţi ştergi sângele de pe ochi, ca să poţi vedea, îmi zise Joe, cu acelaşi ton grav şi serios. Dar bagă de seamă să nu te ridici.

Ce era deasupra mea? Ce primejdie?

Întorsei capul spre dreapta, trăsei umărul cât putui de sus şi izbutii, în felul acesta, după oarecare osteneală, să-mi şterg sângele de pe ochi.

În sfârşit, puteam vedea.

În aceeaşi clipă însă, un strigăt de groază muri înăbuşit în gâtlejul meu, în timp ce ochii îmi rămăseseră aţintiţi la obiectul ce-mi atârna deasupra capului, şi care se zbătea cu furie încoace şi încolo.

Era un şarpe.

O viperă indiană, cea mai veninoasă reptilă din fauna Indiei, atârna deasupra mea, legată de o sfoară al cărei capăt era fixat de tavanul încăperii.

Şarpele se răsucea în toate chipurile ca să scape de strânsoare. Din fericire, lucrul părea deocamdată imposibil. Altfel, am fi fost de mult morţi.

Spun „morţi”, pentru că deasupra capului lui Joe se zbătea o reptilă asemănătoare.

Situaţia era mai mult decât critică.

Auzii din nou vocea lui Joe. Îmi spunea:

— Adineauri, dragul meu, jivinele erau cu zece centimetri mai sus. Înţelegi acum, de ce nu mai am nici o nădejde?

Rămăsei pe gânduri. Nu pricepeam. Apoi, însă, simţii deodată un fior prin tot corpul. Înţelesesem.

— Joe, bâiguii eu, sforile de care sunt legaţi şerpii se lasă din ce în ce…

— Exact, Mac, şi anume cu vreo cinci centimetri pe oră. Două ore ai stat în nesimţire, aşa că sunt cu zece centimetri mai puţin. După părerea mea mai sunt vreo patruzeci de centimetri. Dacă socotim cinci centimetri pe oră, avem opt ore de chin înaintea noastră, după trecerea cărora vom fi muşcaţi fără posibilitate de scăpare, afară numai dacă reuşim să evadăm.

— Cum asta, Joe? Nu putem nici să ne urnim.

— Ştiu. Legăturile noastre sunt de sârmă.

— Unde or fi cei doi bandiţi?

— Ştii, aşadar, că Edward Lassar are un complice?

— Da, am tras cu urechea. Din păcate, au dat peste mine pe când căutam intrarea în subterană.

— De data asta n-am fost mai deştept decât tine. M-au prins lesne în capcană. Întâi am crezut că au auzit zgomotul paşilor pe moloz. Acum ştiu însă că descoperirea are altă explicaţie. Am călcat fără să ştiu pe o instalaţie care dă alarma. Probabil că şi tu ai călcat.

— Ei, slavă Domnului, că ai făcut şi tu aceeaşi prostie, ca să nu fiu cel puţin singur aici.

— Prostia mai mare ai făcut-o tot tu, dragul meu. Mie mi-ar fi convenit de o mie de ori mai bine să fi venit aici ca salvator. Doar n-ai să tăgăduieşti că a fost o mare prostie din parte-ţi că te-ai luat după indianul acela. Aşa de puţin îmi cunoşti obiceiurile? Ţi-am arătat eu vreodată inelul în mod atât de stăruitor? Nu ţi s-a părut asta cam suspect? Şi probabil că ai privit foarte în grabă şi superficial, altfel ai fi observat deosebirea dintre mâna mea şi cea a indianului. Afară de asta, n-aveam nevoie de o cale atât de neobişnuită ca să mă întorc la hotel.

— De ce nu, Joe? Am crezut că nu vrei să fii văzut.

— Uiţi că, aşa deghizat cum eram, puteam să trec liniştit prin vestibul? Recunoşti acum că ai procedat cu oarecare nesocotinţă? Hotărât, ai fost foarte uşuratic. Se înţelege că, în situaţia disperată în care ne aflăm, nu mai are nici un rost să ne certăm.

Tăcu. Mie mi se păru nedreaptă mustrarea. După ce mă

jertfisem, din prietenie, ca să-l găsesc pe Joe!...

Mi-amintii de casa noastră din Paris. O clipă, numai atât, avui o strângere de inimă.

Cum mă bucurasem că am să ajung în India! Acum nu puteam să înţeleg de fel acea bucurie. Nu mă gândisem oare că e vorba să pornim lupta împotriva unor bandiţi, care nu erau oameni obişnuiţi?

Joe mă mâhnise...

De sigur că mi-ar fi făcut mai mare plăcere să nu se mai tot sucească scârboşenia de şarpe deasupra capului meu.

Era pur şi simplu dezgustător. Fusese legat sub cap, aşa că restul corpului îmi atârna pe obraz. Nu mai era mult şi avea să mă biciuiască cu coada la fiecare smucitură.

De când mă ştiu, am avut groază de şerpi. Când eram copil, nu-i puteam înţelege pe prietenii care ţineau şerpi într-un terariu, cu toate că atunci era vorba de şerpi inofensivi.

După toate astea, rana de la cap începu iar să sângereze, ceea ce îmi împiedeca vederea.

— Eşti supărat? mă întrebă Joe cu blândeţe.

Cum era să mai fiu supărat? Îi răspunsei, ca să mă împac cu el:

— Cum ai ajuns, de fapt, în cartierul ruinelor, Joe?

— M-am luat după cel care a tras în noi cu revolverul, răspunse el. Nu-ţi închipui ce bine îmi pare că l-am observat la timp! Şedea pe o cracă a unui copac de pe stradă, aproape de tot de masa noastră, la vreo zece metri cel mult. Cu siguranţă că era acolo când ne-am aşezat la masă.

— Atunci a auzit şi ce am vorbit, Joe! exclamai eu.

— Fireşte. În felul acesta ne-a aflat intenţiile. Dacă am scăpat cu viaţă, asta se datoreşte unei păsări de noapte care a zburat deodată din copac, cârâind speriată. Tu n-ai observat-o, dar eu da, şi spre fericirea noastră. Mi-am zis numaidecât că pasărea trebuie să se fi speriat de ceva. M-am gândit întâi la pisică, apoi însă am mai auzit ceva, anume o trosnitură, ca a unei crăci uscate care se rupe. Într-adevăr, cracă a căzut chiar, aproape de masa noastră. M-am uitat mai bine, am ciulit urechile, şi mi-am dat seamă că pomul se clatină. O clipă, am zărit faţa unui indian şi sclipirea unei arme. Atunci te-am trântit jos. Nu te-am urmat după aceea, ci m-am lipit de zidul terasei şi m-am târât de-a lungul lui, până am ajuns la poarta întunecoasă a terasei. Toate astea s-au petrecut, bineînţeles, cu iuţeala fulgerului. Tocmai când mă ridicam, se lăsa individul jos din copac şi o lua la fugă.

Am sărit peste balustrada terasei. În timpul acesta, banditul alergase spre un automobil care aştepta în apropiere şi sărise înăuntru. Îi spuse ceva şoferului, din care n-am putut auzi decât aceste cuvinte: „ruinele templului”. Mi-era de ajuns. Cu iuţeala fulgerului, m-am strecurat la intrarea din dos a hotelului, am fugit sus, în odaie la noi, şi după zece minute părăseam hotelul, deghizat ca indian şi porneam spre câmpul ruinelor. Ruinele templului le-am găsit uşor. Cât de uşor, vezi şi tu. Din nefericire, de aici încolo am avut ghinion. Şi acum, spune-mi tu, cum ai ajuns aici.

Îi povestii pe scurt, tot ceea ce se întâmplase.

— Inelul – mormăi Joe cu ciudă, după ce terminasem de povestit – mi l-a luat Edward Lassar. Am bănuit numaidecât că plănuieşte ceva diabolic. În orice caz, a procedat foarte abil, dacă a putut să te păcălească aşa. Cel puţin, bine că eşti în viaţă.

— Bine, Joe, dar cum dracu scăpăm de-aici? Nu putem să privim nepăsători cum se apropie jivinele astea tot mai mult de noi!

Joe dădu din umeri şi tăcu.

— Unde o fi acum banda de tâlhari? îl întrebai, văzând că nu-mi răspunde la prima întrebare.

— Au plecat spre insulele Andamane, dragul meu. În clipa când va porni vaporul, vom fi muşcaţi de vipere; aşa mi-a spus Lassar batjocoritor, când şi-a luat rămas-bun…

Doamne, ce ne aştepta!

Biata Hilda Garre! În ce mâini rele încăpuse secretul ei!

Bogăţia de care îi vorbise Joe nu avea să ajungă niciodată în stăpânirea ei.

Cel puţin să-i fi lăsat vreo ştire servitorului nostru Pitt, la hotel! Aşa însă, nu va putea să ne găsească niciodată. Pe el nu ne puteam bizui în nici un caz.

Ceasuri după ceasuri se scurseră.

Invizibil pentru ochiul liber, sforile se lăsau totuşi din ce în ce mai jos.

Cu cât se apropiau mai mult şerpii de obrajii noştri, cu atât mai furioase sforţări făceau ca să se libereze.

Încetasem de mult de a mai vorbi cu Jos. Aşteptam amândoi, cu deznădăjduită resemnare.

Vasăzică, ăsta avea să ne fie sfârşitul! Mai grozav şi mai crunt decât ar fi putut vreodată să-i născocească vreo minte omenească.

Edward Lassar era un diavol!

Închisei ochii ca să nu mai văd scârboasa târâtoare, cum se răsucea într-una încolo şi încoace.

Dormisem? Sau îmi pierise cunoştinţa din pricina groazei?

Vocea lui Joe mă trezi din toropeală:

— Încă două ceasuri... încă zece centimetri... nu te mişca, dragul meu... îmi zise el.

— Deschisei ochii, dar, îngrozit, îl închisei numaidecât la loc...

CAP. 7
Ostrovul Andamanilor

În clipa următoare, auzii vag, în depărtare, o voce. Era a lui Pitt.

Să fi fost numai o halucinaţie născută de ceasul acela de groază?

Nu, căci acum auzi din nou vocea:

— Caută – caută… băiatule… caută!…

Lătrat de câine pătrunse până la noi.

— Pitt! Pitt!… strigai eu din toate puterile.

Tăcere. Apoi, de afară, o exclamaţie de bucurie.

— Mister Bull!… Mister Lloyd! Venim! Mister Murphison e cu noi!…

Joe nu se mişca. Stătea liniştit şi ochii-i prinseră a sclipi.

— Aşadar tot punem noi mâna pe ei!… zise el apoi. Ce o să se mire Eduard Lassar!

Zgomotul unui zid năruit ajunse până la noi. Pitt îşi croise un drum special.

Urmă un strigăt de groază. Situaţia noastră, cu siguranţă că făcea o impresie de neînchipuit asupra celor neprevestiţi.

Pitt fu imediat lângă noi. După câteva secunde şerpii se zbăteau de moarte pe jos. Eram liberi… liberii…

— Doamne Dumnezeule, e oribil! zise Murphison, care urmase pe Pitt. Noroc că am avut ideea să aduc pe bravul meu Pluto la Rangun! M-am gândit că un câine poliţist ca ăsta v-ar putea fi de nepreţuit folos în expediţia ce aveaţi să întreprindeţi. Acum câinele ne-a adus de-a dreptul încoace, fără şovăire!

Joe şi cu mine strânserăm mâna salvatorilor noştri. Tom se liniştise cu desăvârşire; nu se mai cunoştea nici cel mai mic semn care să te lase să bănuieşti groaznica stare de spirit în care se aflase cu câteva minute înainte.

Privirea îmi căzu, din întâmplare, pe trupurile celor două reptile, care se mişcau încă. Mă întorsei spre Murphison şi-l rugai să-mi dea un pahar cu whisky. Din fericire, fu în măsură să ne servească. Băui paharul până la fund şi nici Joe nu se sfii să bea câteva înghiţituri. Îndată după aceea însă, pornirăm.

Lângă câmpul ruinelor era un automobil, pe care îl adusese Pitt. În felul acesta ajunserăm mai repede în oraş.

— Vin şi eu în insulele Andamane, dacă nu vă supăraţi, zise Murphison.

Joe n-avea nimic împotrivă.

Spre prânz, ne aflam cu toţii pe yachtul elegant: Joe, Murphison, Pitt, eu şi trei oameni de echipaj. Părăsirăm portul.

Ştiam sigur că trebuia să navigam cu toată viteza, căci Joe se informase în port şi aflase că dis-de-dimineaţă plecase spre insule un yacht mic pe care se găseau europeni. Cine altul putea fi decât Edward Lassar şi sora lui, Senta?

Aflarăm în urmă că în tovărăşia lor se mai găsea un european. Era cu siguranţă acela care finanţa afacerea şi pe care Lassar îl luase cu sine.

Afară de aceştia, mai era pe bord un indian, care făcea pe servitorul. Probabil acela care ne atrăsese noaptea trecută în cursă, pe Joe şi pe mine.

Călătoria lăsă mult de dorit. Avurăm, pe drum, o vreme neobişnuit de furtunoasă, care culminase într-o ploaie torenţială.

Peste noapte însă, când ajunserăm însfârşit la insulele Andamane, vremea se linişti şi cerul înstelat al Orientului se arcui din nou, limpede, deasupra noastră.

Trecusem de a treia insulă.

Luna arunca destulă lumină, aşa că ne puteam orienta foarte bine. Joe, Murphison şi cu mine stăteam rezemaţi de parapet, cu binoclurile în mână.

A patra insulă era înaintea noastră.

Yachtul o luă brusc spre dreapta, aşa cum arăta săgeata de pe pergamentul bătrânului marinar Beniamin Garre.

După o oră, un ostrov apăru în faţa noastră. Într-adevăr, pe malul lui se înălţa spre cer un munte enorm, care avea exact forma unui pitic cu o cocoaşă uriaşă în spinare.

— Se potriveşte întocmai, îmi zise Joe.

Privii iar prin binoclu şi observai că din cocoaşa muntelui pufăie din când în când câte un nor de fum.

— Piticul fumează! exclamai eu.

Joe şi Murphison observaseră şi ei fenomenul.

— Or fi vapori de sulf, zise Murphison. Acesta e un teren eminamente vulcanic.

Joe rămase pe gânduri şi observai că ţinea ochiul drept închis. De ce oare? Nu-l întrebai, căci eram sigur că nu-mi va da un răspuns satisfăcător.

— Golful acela trebuie ocolit! zise el, după o lungă tăcere. Am să sting toate luminile de pe bord şi am să trag de cealaltă parte

a muntelui, ca să nu fim văzuţi de tâlhari.

Cu aceste cuvinte, dispăru în fugă de pe covertă.

După câteva minute înconjuram, pe întunerec, ostrovul, care, de altfel, nu era locuit. Echipajul nostru găsi curând un loc ascuns unde să poată arunca ancora şi exact la ora unu după miezul nopţii debarcarăm.

Spre părerea lui de rău, Murphison şi echipajul trebuiră să rămână pe bord, iar Joe, eu şi cu Pitt, pornirăm în recunoaştere.

După o jumătate de oră de mers ajunserăm la poalele cocoaşei piticului.

— Stal aici, îmi şopti Joe. Eu mă duc singur la mal să văd unde a ancorat yachtul bandiţilor.

Mă aşezai cu Pitt pe o stâncă. Răbdarea noastră fu apoi pusă la încercare. Joe nu se mai întorcea, îngrijorarea ne cuprinse. La un moment dat însă se ivi ca din pământ lângă noi.

— O poveste cam curioasă, ne zise el. Yachtul e complect gol. N-au lăsat nici măcar o gardă de pază pe bord. Am, fost acolo şi am cotrobăit prin toate cabinele.

— Ce să fie asta? întrebai intrigat.

— Nu ştiu, dragul meu. Ori sunt aşa de siguri de ei încât nu socotesc necesară nici o măsură de prevedere, ori s-a întâmplat ceva.

— Or fi crezând, zisei eu, că şerpii ne-au muşcat de mult şi că, în felul acesta, n-au de ce se mai teme de noi.

— De asta sunt ei siguri, dar totuşi, nepăsarea lor îmi dă de gândit. Să-l şi fi omorât?

— Omorât? Pe cine, Joe? întrebai speriat.

— Pe cel de-al doilea european, fireşte, pe financiarul care-i însoţea. Sau crezi, poate, că Edward Lassar, a cărui neruşinare şi cruzime le-am simţit destul de bine pe trupul nostru, o să împartă cu omul care n-a fost decât un mijloc pentru ajungerea ţelului?

— Ai dreptate Joe, dar e groaznic!

— Aşa e. Dar cred că n-o să mai putem împiedeca crima. Haideţi cu mine! O să încercăm să ne căţărăm pe cocoaşă.

Era un urcuş foarte obositor, care se îngreuia cu atât mai mult, cu cât voiam să ne ferim de orice zgomot.

Joe, care mergea înainte, se împiedecă şi căzu.

— Repede, lampa de buzunar! ne zise încet şi se ridică.

Scosei imediat lampa din buzunar. Joe lumină locul unde căzuse.

— O fi vreo piatră, zisei eu, neînţelegând de ce e atât de iritat.

— Nu, răspunse el cu un ton neobişnuit; e un cadavru! Am ajuns deci prea târziu. E însoţitorul lui Lassar. A fost înjunghiat în timpul urcuşului.

Mă aplecai deasupra cadavrului. Chipul mi-era şi mie necunoscut, dar se vedea că e european. Părea să fie englez.

— Să aşteptăm mai bine aici, zise Joe. Avem dovada că ei se află colo sus. Dacă se întorc cu prada, putem să-i prindem pe loc cu cea mai mare uşurinţă, pe când sus, pe plafon, va fi aproape imposibil fără vărsare de sânge.

Joe avea dreptate. Şezurăm jos. Aşteptam. Timpul se scurse, dar nu veni nimeni. Se iviră zorile. Apoi zarea se lumină de-a binelea. După scurt timp avea să răsară soarele.

Deodată, Joe sări în picioare. Părea să-i fi venit o idee.

— Mai departe, şi cât de repede! strigă el. Trebuie să fim neapărat sus când ajung razele soarelui pe cocoaşa muntelui.

Voiam să-l întreb de ce toate acestea, de ce deodată graba şi imprudenţa ăsta. El însă se feri şi porni repede în sus. Pitt şi cu mine ne călărirăm după ei.

— Dacă trag în noi din spate? îi strigai eu, aproape fără suflare, lui Joe, care ne luase înainte ai vreo douăzeci de paşi.

Nu-mi dădu nici un răspuns şi ajunse pe platou tocmai în clipa când soarele se ridica la orizont ca un glob roşu. Pitt şi cu mine nu întârziarăm mult după el.

Nimeni nu ni se punea în cale. Nu înţelegeam nimic din toate acestea.

Jos, la poalele muntelui, în golful ce-l forma marea, se legăna yachtul tâlharilor. Nu se vedea nici un om pe bord. Vasul părea pustiu.

— Ce dracu, Joe! nu mă putui opri eu să-i spun. Unde s-a ascuns banda?

— Crede-mă, dragul meu – îmi răspunse Joe serios – că nu m-aş fi urcat cu atâta uşurinţă şi nepăsare aici sus, dacă n-aş fi ştiut sigur că nu ne mai pot face nimic…

Se uita ţintă la poziţia soarelui. Pe urmă se întoarse înapoi la capătul platoului, ca să se uite în adâncitura cocoaşei.

— Acolo nu poate pătrunde nimeni, îi spusei eu. Din deschizătură izvorăsc vapori de pucioasă, după cum am observat şi de pe yacht.

— Cine îndrăzneşte când nu trebuie, va muri, explică Joe, dând serios din cap.

— Dar, Joe, dacă nu mă înşel, trebuie să scoatem din groapă comoara: bătrânului Benjamin Garre?

— De sigur, dragul meu. Las-pe mine. Să urmăm acum cu stricteţe instrucţiunile de pe vechiul pergament şi să aşteptăm până când ajunge soarele pe cocoaşă.

— Cum asta, Joe?

— Aşa cum ţi-am spus. Gândeşte-te puţin, Mac, e uşor de tot.

Bombănind, mă uitai la aburii de pucioasă care îmi tăiau răsuflarea şi nu găsii nici o explicaţie. Nu înţelegeam ce legătură poate fi între poziţia soarelui şi gaura aceea afurisită.

Deodată mi se păru că aburii se subţiază tot mai mult, până când încetară cu desăvârşire.

— Soarele... Acum înţelegi? mă întrebă Joe.

Emanaţiile acestui vulcan sulfuros erau intermitente şi depindeau de lumina solară, după cum observase bătrânul Beniamin Garre. Când soarele lumina deschizătura, aburii de pucioasă dispăreau.

— Să ne grăbim, Mac, îmi zise Joe, enervat, căci mă tem că n-o să avem timp mai mult de un sfert de oră. Soarele se urcă repede şi gazele vor erupe, de sigur, din nou.

Începurăm coborâşul cu ajutorul frânghiilor. Întâi Joe, apoi eu, la urmă Pitt.

După vreo zece metri simţirăm pământ sub picioare. Ne aflam într-un fel de peşteră, în dreapta noastră era pâlnia craterului din care ieşeau, foarte slab, aburi.

O primă privire în peşteră mă făcu să scot un strigăt de groază. Într-un colţ erau trupurile nemişcate a doi oameni.

— Lassar şi indianul! exclamai eu.

Joe se apropiase de ei.

Erau morţi. Muriseră asfixiaţi de gazele sulfuroase. Feţele lor erau galbene.

Nu dăduseră atenţie timpului când se poate vizita, fără pericol, peştera.

Într-adevăr, e a o ascunzătoare admirabilă pentru o comoară.

O comoară?... Exista vreo comoară?

Atunci văzui pe Joe cum trage din mâna înţepenită a lui Edward Lassar un sac greu de pânză. Când îl deschisei, sute de pietre preţioase sclipiră în întuneric.

— Sus! Repede! porunci Joe.

— Nu luăm morţii cu noi? îl întrebai.

— N-avem timp. Vezi şi tu ce grozavi sunt aburii aceştia care a împlinit judecata Domnului, căci asta a fost o pedeapsă dumnezeiască, în adevăratul înţeles al cuvântului.

Nu mult după aceea ne aflam iar pe platou, şi tocmai la timp,

căci abia ieşise Pitt cel din urmă din peşteră şi muntele zvârli un nour uriaş de gaze, care ne făcu să ne îndepărtăm în toată graba.

— Joe! exclamai eu deodată. Unde e femeia, Senta Lassar? Nu era printre morţii de jos, din peşteră…

Joe fu scutit de a răspunde, căci în clipa aceea răsună o împuşcătură lângă noi. Pitt scoase un strigăt. Un glonte de revolver îi străbătuse braţul drept.

— La pământ! răcni Joe.

Într-o clipă eram culcaţi. O stâncă ne apăra de împuşcăturile duşmane. Scoaserăm revolverele din buzunar.

— Mă întrebai de Senta Lassar, Mac? îmi şopti Joe. Cred că glonţul de adineauri te-a lămurit unde e.

Vasăzică, ea trăsese! Era oare atât de naivă să creadă că ne va putea lua prada înapoi?

Nu ne rămânea altceva de făcut, decât să rămânem adăpostiţi unde ne aflam, căci ne era imposibil să ne dăm seamă de unde trăgea, din ce ascunzătoare.

Deodată scoase o exclamaţie:

— Acolo jos e! Se caţără! zise el arătând spre povârnişul muntelui.

— După ea, Joe! strigai eu înfuriat de atâta obrăznicie.

— De ce, Mac? Uită-te, te rog, la dreapta. Nu mai trebuie să ne grăbim, răspunse el cu un calm desăvârşit.

Îmi îndreptai privirea în direcţia braţului lui Joe şi observai pe Murphison, care venea degrabă spre munte cu doi oameni din echipaj. Înaintea lor alerga Pluto, câinele poliţist.

Aşadar, grija pricinuită de întârzierea noastră mânase pe bravul Murphison de pe yacht.

Încă odată, venea tocmai la timp.

Pluto o lătra de zor pe Senta Lassar, iar Murphison o luă sub protecţia sa până să ajungem noi jos.

Bandajai braţul lui Pitt. Apoi ne transportarăm pe micul yacht pe care îl închinase Lassar, şi pornirăm spre al nostru.

Nimic nu ne mai împiedeca să ne întoarcem la Rangun.

Pe europeanul ucis îl luarăm cu noi. Murphison îl cunoştea. Era un armator bogat din Calcutta, un englez, care se lăsase, probabil, prins în mrejele frumoasei Sentăi Lassar şi se hotărâse astfel să dea cu împrumut yachtul şi să întovărăşească pe membrii expediţiei.

La înapoiere căzurăm de acord cu Roger Murphison s-o lăsăm pe Senta Lassar în Rangun şi să-i redăm libertatea.

Dorinţa lui Joe era să nu să se facă gălăgie în public asupra afacerii Garre. Motivul era un bilet pe care-l găsise în sacul cu bijuterii al lui Beniamin Garre şi pe care era scris că nestematele fuseseră furate dintr-un templu budist lăsat în părăsire şi căzut în ruină.

Bătrânul marinar se temea să nu i se ia comoara înapoi, de aceea o ascunsese într-un loc atât de primejdios.

În Rangun aflarăm mai târziu, că echipajul lui Beniamin Garre se răzvrătise şi că vasul lui dispăruse într-un chip cu totul misterios.

Probabil că marinarii auziseră ceva despre comoara bătrânului şi-l omorâseră, ca să pună mâna pe bijuterii.

Dar Beniamin Garre fusese mai şiret!

Ceva sigur nu puturăm afla.

Pe Senta Lassar o lăsarăm într-adevăr liberă. Păcat!

Rămaserăm încă o săptămână, în Calcutta, apoi ne îmbarcarăm pentru Europa.

Hilda Garre îşi primi, deci, bogăţia mult dorită. Cred că se va găsi în curând un bărbat cumsecade care să-i desăvârşească fericirea.

— SFÂRŞIT —

CURIOZITĂŢI

Un fabricant de broaşte de siguranţă din Copenhaga o făcea pe spărgătorul în timpii nopţii şi distrugea broaştele de pe la diferite case, care erau produsul concurenţei. A doua zi îi vizita pe cei dăunaţi şi le oferea produsele sale.

*

În Manila au pătruns furnici albe – numite „Anay” – în tezaurul Băncii Naţionale şi an distrus bancnote în valoare de patru milioane pesos.

*

În Ialle (Germania) a fost condamnat la 9 luni închisoare magazinerul Universităţii locale, pentru că fura cadavre pe care le vindea unui institut anatomic din Berlin.

*

Un individ ca numele de Allessandro Giurin, din Milano, a fost trimis în judecată pentru vina – nici mai mult, nici mai puţin – de a fi furat o casă în patra etaje...

Într-adevăr, lucrurile s-au petrecut astfel: cu ajutorul câtorva complici a transportat cărămidă, cu cărămidă din casa supusă dărâmării, şi a clădit o casă nouă, în altă parte.

POLIŢISTUL DOOLAN

De RICHARD CONNELL

— Doolan ăsta e cel mai tâmpit om pe care l-am avut vreodată, zise comisarul de poliţie Bennet, comandantul şcolii de recruţi.

— Perimetrul toracic o sută zece centimetri şi braţe de oţel, observă sergentul Moran.

— Ţeasta de şapte centimetri grosime iar înăuntru tinichea, complectă comisarul Bennet. De patru luni încerc să-l învăţ pe urangutanul ăsta cum se face un raport. Ia ascultă! Azi la examen l-am întrebat: „Ce-ai face dacă ai surprinde un spărgător înarmat, pe cale de a săvârşi un furt într-o prăvălie?” Ia te uită la răspunsul lui, Moran…

Sergentul Moran îşi aruncă privirea pe hârtie. Litere mari, copilăreşti, se amestecau, trăgând care în sus, care în jos. Amprentele degetului mare transpirat şi ştersături nu lipseau.

John Doolan, candidat la trupa poliţiei, scrisese:

„Când văz un zbărgător că fură, âl aristez”.

— I-am spus de cincizeci de ori cum se scrie „spărgător”, zise Bennet.

— Păi da, observă sergentul – e văr cu consilierul comunal Cray.

— Nenorocirea la trupa poliţiei este tocmai că numără prea mulţi veri, mormăi Bennet.

— Lăsaţi-l să treacă şi daţi-i insigna, zise Moran. Puneţi-l într-o slujbă liniştită, unde nu poate face boroboaţe…

— Nici nu-mi va rămâne altceva de făcut, zise comisarul, scârbit; altminteri începe Cray să ne pună beţe în roate la ăi de sus. Dar ai să vezi, vreun găinar tot are să-i fure odată lui Doolan uniforma, sau te pomeneşti că alunecă într-o gură de canal. Şi pe urmă ce are să spună prefectul? El vrea băieţi dezgheţaţi…

— Adică poeţi, zise Moran. Oameni în stare să redacteze un raport despre o încăierare între câţiva câini din mahala, într-un stil ca şi cum ar fi vorba de bătălia de la Gettysburg. Daţi-i numai ocazia lui Doolan! Nu se pricepe în literatură, e drept, dar are un upercut de stânga grozav!

— Dacă ar încerca să-l pună în aplicare, sunt sigur că s-ar

nimeri pe el însuşi, zise Bennet. Dar îl trec, cât o fi de tâmpit. Spune-i că a fost primit de probă. Dar o gugumănie, un raport idiot, şi zboară.

John Doolan, poliţist stagiar, se plimba mândru prin raionul lui. Pe faţa lui strălucea un zâmbet de fericire. De câte ori ajungea la un felinar, se oprea locului ca să-şi mai privească odată insigna ce-i sclipea pe piept. Ar fi vrut să-l vadă acum băieţii care râdeau de el la şcoală, pentru că era întotdeauna cel din urmă. Avea un raion plicticos, dar el se simţea fericit, totuşi, că devenise cineva. Doar o umbră îi întuneca fericirea. Îşi amintea de cuvintele sergentului Moran:

— Bagă de seama, Doolan! Prefectul judecă oamenii după rapoartele pe care le trimit. Vezi de le fă bine!…

Undeva, în liniştea obscură, un orologiu bătu ora două.

Apoi auzi din casa cea mare de la colţul străzii alt zgomot – zângănitul sec al unui geam spart.

Se scarpină la ceafă cu culanul.

— Ia te uită! gândi el. Păi acolo nu e nimeni acasă!…

Cântări bine problema, timp de câteva clipe.

— Nu cumva or fi clopoţeii de sticlă de la intrare? Da, aşa cred.

Rămase locului şi se uită îngândurat la casa cea mare. O clipă luci o rază de lumină în dosul obloanelor de la etajul întâi.

— Nu – zise poliţistul stagiar Doolan – cred că e altceva. Cred chiar că ar fi bine dacă aş arunca o privire înăuntru.

Încalecă cu un picior pe o ieşitură de piatră, se săltă şi se uită pe fereastră, printr-o crăpătură a oblonului. În odaie văzu doi indivizi care, la lumina unei lanterne oarbe, se îndeletniceau cu deschiderea unei case de fier zidită în perete. Erau doi vlăjgani, cu ceafa groasă. Lângă ei, pe jos, se afla tot arsenalul unui spărgător: scule, chei, etc. Printre acestea, Doolan zări un revolver calibru 45.

La şcoala de pregătire, Doolan ascultase multe prelegeri despre ceea ce profesorul numea „ştiinţa de a aresta spărgătorii nocturni”. Gândurile lui zburau însă departe.

Profesorul le spusese ce aveau de făcut: să înştiinţeze poliţia; să trimită după ajutor; să facă o recunoaştere prudentă a situaţiei… Doolan încercă să-şi aducă aminte, dar nu izbuti. Vârî o mână în buzunar, dar un suspin adânc îi scăpă de pe buze. Pistolul lui nu era acolo, îşi aduse aminte unde era: acasă, sub pernă, unde îl pusese cu băgare de seamă, în ajun, ca să nu-l uite.

Îi veni un fel de sfârşeală. Se uită iar prin crăpătură. Indivizii deschiseseră casa de fier. Scoteau acum nişte hârtii şi nişte bijuterii.

Doolan trase aer în piept. Apoi îşi săltă în sus cele 98 de kilograme şi îmbrânci oblonul ferestrei. Fu o lovitură neîndemânatecă, dar puternică. Sub presiunea trupului său viguros, obloanele cedară. Cioburile de sticlă zăngăniră. Doolan se rostogoli în odaie ca o minge uriaşă, albastră şi cu pete roşii, asta acolo unde sticla îi tăiase faţa şi mâinile.

Cei doi hoţi se dădură înapoi. Unul din ei puse mâna pe revolver şi îndreptă ţeava spre Doolan. La lumina slabă a felinarului din stradă, Doolan îi putea vedea destul de bine. Era iar în picioare şi clipea din ochi.

— Nici o mişcare, că trag!

Doolan se mişcă. Se năpusti asupra individului care ţinea revolverul. Arma se descarcă. Doolan simţi în braţul stâng un fel de înţepături fierbinţi, apoi nu mai simţi nimic. Se năpusti spre adversar, cu capul înainte. Cei doi oameni se prăbuşiră, înlănţuiţi.

Al doilea pungaş intră în luptă. Cu o bară groasă de fier, îl lovi pe Doolan în cap. Cu braţul drept Doolan îl apucă pe primul bandit de gât. De stânga nu se putea folosi, dar picioarele îi erau libere. Ca un cleşte uriaş, se strânseră împrejurul aceluia cu bara de fier şi îl traseră jos. Cei trei oameni luptau sălbatec…

Unul din hoţi se suci şi se întoarse, ca să poată face uz de armă. Celălalt făcea cele mai deznădăjduite sforţări ca să poată lovi sau împunge cu bara de fier. Strânsoarea lui Doolan, cu mâna şi cu picioarele, nu cedă.

Apoi simţi că omul de sub el se linişteşte.

Doolan se întoarse şi cu pumnul drept nimeri în ceafă pe omul cu bara de fier. Acesta se prăbuşi la pământ.

Doolan se ridică încetişor de jos. Anevoie, căci braţul rănit îl durea grozav; îi legă pe cei doi pungaşi cu centura lui şi cu nişte coarde de metal pe care le rupsese din pian. Uitase să ia cu ei cătuşele.

Se aşeză pe cei doi prizonieri, căută în buzunar, scoase carnetul de serviciu, mulă în gură vârful tocit al creionului chimic şi, la lumina lanternei oarbe, începu să scrie un raport… Pentru prima oară, gemu. Dar nu din pricina rănii. Faţa lui era brăzdată de cutele unei dureroase concentrări a atenţiei. Scria, apoi ştergea. Mergea încet, cu o singură mână! Zorii zilei se iviră înainte ca el să-şi fi isprăvit opera literară.

Poliţistul stagiar Doolan fu găsit în nesimţire, din cauza pierderii de sânge, întins deasupra celor doi prizonieri, leşinaţi şi ei. Mana i se încleştase pe carnetul de serviciu, în care fură găsite următoarele cuvinte, scrise ca vai de lume:

„Văzui doi spărgători i-am aristat”.

COLŢUL UMORULUI

BARBA TRAGICĂ

La Kiev (Rusia), o femeie vanitoasă a luat în căsătorie un comisar care poseda cea mai frumoasă şi cea mai neagră barbă din tot oraşul. În urma unei certe cu nevastă-sa, omul nu găsi altă răzbunare mai nimerită, decât să se ducă la frizer şi să-şi radă complect barba. Gând se-ntoarse acasă fără podoabă, nevastă-sa puse mâna pe un revolver şi-l ucise.

POLIŢIŞTI DE ÎNCHIRIAT

Nu e o glumă, căci pe porţile Scotland Yardului, vestitul cartier general al poliţiei londoneze, atârnă de curând o înştiinţare cu această inscripţie ciudată: „Poliţişti de închiriat”. Un „contable” obişnuit – se spune mai departe – costă 1,0,9 lire sterline pe zi; un agent secret în haină de seară, costă 1,18,6 lire sterline. Un inspector costă 3,0 8, lire, iar în haină de seară 3,8,2 lire.

După cum se vede, gluma e cam scumpă, dar, pe de altă parte, preţurile acestea sunt la locul lor, căci altminteri te-ai pomeni că un criminal din cei mari – un „grangur”, cum s-ar zice – ar închiria într-o bună zi tot Scotland Yard-ul şi la adăpostul acestuia ar da o lovitură în stil mare.

CASA DE BANI DE LA „S. Z. S”.

Mircea Soleanu citea ziarele, sau mai bine zis se mulţumea să savureze faptele diverse şi, pentru ca să-l las în pace, mi-a dat şi mie să răsfoiesc un dosar intitulat S. Z. S.

Primul lucru care mi-a căzut sub ochi a fost o notă tăiată dintr-un mare cotidian:

O spargere misterioasă.

„O spargere, care lasă cu mult în urma ei isprăvile unor pungaşi de teapa lui Coroi sau altor criminali cu renume, a fast comisă în bulevardul Carol, şi afacerea e cu atât mai încâlcită, cu cât nu se poate preciza decât cu aproximaţie de cincisprezece zile data când s-a întâmplat.

Societatea zahărului sintetic, recent constituită cu un capital iniţial de 15 milioane lei, ocupă un vast apartament la etajul întâi al clădirii din bulevardul Carol nr. 12.

O casă de bani monumentală, construită după cele mai noii modele, e cea mai de seamă piesă din birouri.

Acum o lună, în şedinţa de constituire a societăţii, au fost depuse în casa de bani titluri în valoare aproximativă de zece milioane lei, în prezenţa a trei administratori. Tot atunci a mai fost depus şi un plic închis, sigilat, în care se afla formula pentru fabricarea zahărului sintetic, descoperită de inginerul Morowski.

Pentru a deschide casa aceasta de bani, construită special de „Fichet” după indicaţiile primite de la 5. Z. S., e nevoie de trei chei. Fiecare administrator avea, şi mai are încă, una din ele.

Ieri însă, pe când se întruniseră toţi trei ca să scoată din casa de bani nişte titluri de care aveau neapărată nevoie, o găsiră goală.

Nici urmă măcar de spargere. Poliţia, chemată imediat, căută zadarnic urme de amprente digitale pe oţel.

Cei trei administratori, domnii Morowski, Gheorghe Lascu şi Vasile Ştefănescu, îşi susţin cu tărie afirmaţiile. N-au deschis casa de bani decât o singură dată, ca să depună titlurile şi plicul pecetluit. Pe de altă parte, nici unul din ei nu s-a despărţit o clipă măcar, de cheia lor.

Cât despre casa, inginerul care a supravegheat lucrarea

afirmă că cel mai dibaci spărgător, având cele mai perfecţionate unelte de spargere, n-ar îi reuşit să vină de hac broaştei secrete cu trei lacăte.

S-a deschis o anchetă. Sarcina poliţiei este însă cu atât mai grea cu cât nu se poate stabili, nici măcar cu aproximaţie, data la care s-a comis furtul.

Cu toate astea, poliţia urmează o pistă. Acum vreo săptămână a fost zărit în Capitală un spărgător internaţional, afiliat unei bande din Amsterdam, specializată în genul acesta de lovituri.

Nu i s-a dat încă de urmă".

Soleanu continua să citească fără să se ocupe de mine, şi încercam zadarnic să-i atrag atenţia prin diverse comentarii. M-am resemnat, deci, să citesc şi eu mai departe, un articol tăiat dintr-o revistă săptămânală care se laudă cu indiscreţia, dar care are grijă să nu proclame că indiscreţiile ei nu sunt, de cele mai multe ori, decât simple şantaje:

Care-i cel mai pungaş?

„Presa cotidiană a relatat pe scurt afacerea de la S. Z. S. (Societatea zahărului sintetic) dar, după obiceiul ei, a avut grijă să nu spuie totul.

Îi vom complecta deci noi informaţiile, din care se va vedea că suntem în faţa uneia din cele mai ingenioase farse.

A fost trecută sub tăcere, între altele, declaraţia spontană „a domnului inginer Pop, de la casa Fichet", care a divulgat mărturisirea pe care i-o făcuse mecanicul-şef, Dumitru Ionescu, tocmai acela care a instalat casa de bani la societatea din bulevardul Carol.

Câteva zile după constituirea, S. Z. S., pe când faimoasele titluri mai erau probabil în casa de bani, pe la zece seara, Dumitru Ionescu a primit vizita neaşteptată a lui Gheorghe Lascu, care părea foarte nervos.

Afirmând că cei doi asociaţi ai săi lipsesc din Capitală, unul fiind plecat la Cernăuţi şi celălalt în străinătate, Lascu pretindea că are nevoie imediat de una din piesele care se află în casa de bani. Venise să-l roage pe Ionescu să meargă cu el în bulevardul Carol şi să-i ajute să deschidă casa de bani, pentru că n-avea decât o singură cheie, din toate trei.

Mecanicul şovăi. În cele din urmă, pentru ca să se scuze, spuse că aceasta îi era, materialiceşte, imposibil.

Lascu stărui. Nu plecă până când nu-l rugă pe mecanic să-i făgăduiască cum că nu va pomeni nimănui despre vizita asta.

A doua zi, totuşi, Ionescu povesti totul d-lui inginer Pop care-i aprobă în totul purtarea.

E de la sine înţeles că judecătorul de instrucţie a luat un interogatoriu mecanicului. Acesta şi-a repetat declaraţiile. Ba chiar a adăugat o acuzaţie mai gravă, pe care nu socotise necesar s-o comunice şefului său.

Într-adevăr, la patru zile după vizita lui Lascu, Vasile Ştefănescu făcu, la rându-i, o vizită misterioasă mecanicului-şef.

După o lungă introducere, îi oferi cincizeci de mii lei dacă acceptă să-i deschidă casa de bani. În faţa refuzului categoric al lucrătorului, îl rugă şi el, ca şi Lascu, să nu pomenească nimic de propunere, şi-i oferi un cec de zece mii lei ca preţ al tăcerii.

Şi pentru că mecanicul-şef nu voi să-l primească, Ştefănescu îl lăsă pe masă şi plecă.

Ionescu mărturiseşte că n-a putut rezista tentaţiei şi s-a dus a doua zi de şi-a încasat cecul.

După cum se vede, chestiunea nu e chiar atât de simplă cum o prezintă presa.

Şi asta nu-i totul încă!

Putem afirma că există şi un al treilea pungaş, care nu-i nimeni altul decât Morowski în persoană.

Acesta, care e rus de origine, n-a fost niciodată inginer, căci n-a urmat decât un singur an cursurile Şcolii Politehnice din Varşovia.

Era cât pe ce să fie condamnat acolo pentru escrocherie, aşa, că a fost nevoit s-o şteargă la Viena, unde i-a venit ideea zahărului sintetic. Încercă acolo să intre în legătură cu diferiţi industriaşi, pentru a-i face părtaşi la aşa zisa lui descoperire.

Odată era chiar foarte aproape să reuşească; dar când făcu proba un inginer care era de faţă descoperi şmecheria.

Faptul că nu s-a depus atunci nici o plângere se datoreşte ambiţiei marilor industriaşi austrieci, cărora nu le convenea să mărturisească ce frumos au fost traşi pe sfoară timp de câteva săptămâni, de către un aventurier.

Morowski nu s-a descurajat; şi-a schimbat doar câmpul de acţiune.

La Bucureşti, a găsit pe Lascu şi pe Ştefănescu, care au acceptat imediat să pună bazele unei societăţi pentru valorificarea invenţiei lui.

Cumetrii noştri aveau atâta încredere unul în altul, încât au

comandat o casă de bani specială, cu broasca triplă, ca să depună activul societăţii într-însa.

Care-i mai pungaş din toţi atunci? Şi care a reuşit să deschidă casa de bani?

De fapt, ce era în ea?

Ce fel de titluri erau acelea aduse în afacere de Lascu şi de Ştefănescu?

Nu-i rolul nostru să descoperim.

Ca încheiere, nu putem decât să repetăm:

Care-i cel mai pungaş?”

Afară de astea, dosarul mai conţinea doar fotografia celor trei chei, a casei de bani, a broaştelor, şi planul birourilor din bulevardul Carol.

— Ei, ce zici? mă întrebă Mircea Soleanu, fără să ridice măcar ochii de pe ziar.

— Că trebuie să existe un hoţ în afacerea asta.

Soleanu înălţă din umeri, apoi se ridică de pe scaun:

— Ai oarecare noţiuni despre case de bani? Nu? Să-ţi repet atunci ce mi-a spus la telefon inginerul Pop, de la casa Fichet, unul din cei mai buni specialişti: Casa de bani n-a fost forţată! Nu s-a încercat nici unul din mijloacele clasice de spargere! A fost descuiată cu cheile, pur şi simplu!

— Informaţiile date de revista săptămânală asupra lui Morowski sunt exacte?

— Da. Probabil că rusul e un escroc ordinar, cu invenţia lui.

— Lascu?

— Un om de afaceri veros.

— Vasile Ştefănescu?

— Un individ gata de orice.

— E uşor de intrat noaptea în birouri?

— Ca peste tot: o uşă de deschis; un fleac pentru un spărgător.

— Dar portarul?

— Deschide poarta ca toţi portarii, somnoros, fără ca să audă măcar numele care i se spune.

— Cei trei administratori se înţelegeau bine între ei?

— Îşi zâmbeau din vârful buzelor. N-avea nici unul încredere în celălalt.

— Şi acum?

— Se acuză reciproc. Lascu şi Ştefănescu dau o explicaţie plauzibilă demersului făcut pe lângă Ionescu. Ei afirmă că,

intrigaţi de atitudinea rusului, care-şi amâna mereu experienţele, voiau să se convingă de conţinutul plicului pecetluit.

— Şi ce spune Morowski?

— Că e victima asociaţilor lui, care au vrut pur şi simplu să-şi retragă titlurile.

— Dar de ce?

— Pentru că, după el, titlurile acestea n-ar avea nici o valoare. Ar fi încercat să-i fure invenţia jucând comedia asta cu societatea anonimă, dar depunând în casa de bani doar valori fictive, cum se zice la Bursă. Odată dezvăluită formula zahărului sintetic, acestora doi nu le-ar fi rămas decât s-o exploateze sau s-o vândă, la rându-le…

— Şi judecătorul a reuşit să dea de rostul pungăşiei?

— Da de unde! îşi frământă capul fără să găsească ceva. Sau mai bine zis, şi l-a frământat până ieri.

— Ieri?

— Adică până când am descoperit eu adevărul.

(CINE E AUTORUL SPARGERII ŞI CE L-A ÎNDEMNAT S-O COMITĂ? *La acesta întrebări trebuie să ne răspundă cititorul care doreşte să-şi frământe niţel mintea. Cu puţină perspicacitate soluţia se poate găsi. Şi apoi răsplata e destul de îmbietoare! Citiţi condiţiile de pe pag. II-a a copertei).*

ULTIMA ORĂ

«Detectivului săptămânal»

CERŞETORUL MILIONAR

Copenhaga, Decembrie

De curând a fost arestat un escroc care de 35 ani se îndeletnicea cu o... industrie foarte mănoasă: expedia scrisori în toată lumea, cerând ajutor pentru nevastă-sa tuberculoasă şi pentru cei patru copii pe care nici nu-i avea. Printre cei înşelaţi se află: prinţesa Maria a Danemarcei, fosta mare-ducesă de Mecklenburg-Schwerin, conţi, baroni, bancheri, şi acum, de curând chiar Regina Mary a Angliei, care a trimis pungaşului 150 lire sterline. Individul în chestie poseda un grajd de curse, o vilă şi o limuzină.

GRĂDINA LUI DUMNEZEU!

Los Angeles, Decembrie

În casa marelui preot al sectei „Ordinul pietrei a unsprezecea, a celei de-a şaptea biserici a lui Josiak", poliţia a descoperit cadavrul unei fete, şi anume chiar fiica preotului, care zăcea de patru ani într-un sicriu de sticlă, ţinut necontenit la temperatură foarte joasă.

Membrii sectei făceaţi rugăciuni în faţa sicriului, nădăjduind să readucă la viaţă moarta.

HOŢUL DISTRAT

Chicago, Decembrie

Profesorul distrat, care de ani de zile furnizează material de glumă revistelor umoristice, a fost întrecut de curând de un simplu pungaş, care a onorat cu vizita-i nocturnă locuinţa cetăţeanului Arthur Kruger din Chicago.

Pătrunzând prin fereastră în apartamentul cu pricina, eroul

întâmplării noastre s-a apucat să strângă frumuşel tot ce a găsit de preţ: bani, bijuterii şi alte lucruri mărunte, în valoare de peste 20.000 dolari. Fiind om de ordine, le-a vârât cu grijă în buzunarele largi ale mantilei sale şi se pregătea să părăsească repede casa.

Dar când dădu să iasă, îi căzu sub ochi pardesiul nou-nouţ al locatarului şi nu-l lăsă inima să renunţe la el. Nu stătu mult la gânduri, îşi dezbrăcă mantila sa ponosită şi şi-o puse pe cealaltă. Apoi se făcu nevăzut în ceaţa nopţii.

Când Kruger se-ntoarse acasă, făcu întâi neplăcuta descoperire a urmelor hoţului, apoi găsi mantila veche a acestuia, cu preţiosul conţinut din buzunare.

Citiţi în nr. 4
SPECTRUL RĂZBUNĂTOR
de Rene Poupon.

CUPRINS

TESTAMENTUL CĂPITAULUI GARRE.....3

CAP. 1 O vizită târzie.....4

CAP. 2 Un testament ciudat.....10

CAP. 3 A doua vizită.....14

CAP. 4 Pasagerul clandestin.....22

CAP. 5 O cursă vicleană.....24

CAP. 6 Moartea la pândă.....30

CAP. 7 Ostrovul Andamanilor.....35

CURIOZITĂŢI.....42

POLIŢISTUL DOOLAN.....43

COLŢUL UMORULUI.....47

CASA DE BANI DE LA „S. Z. S”.....48

ULTIMA ORĂ.....53

CUPRINS.....55

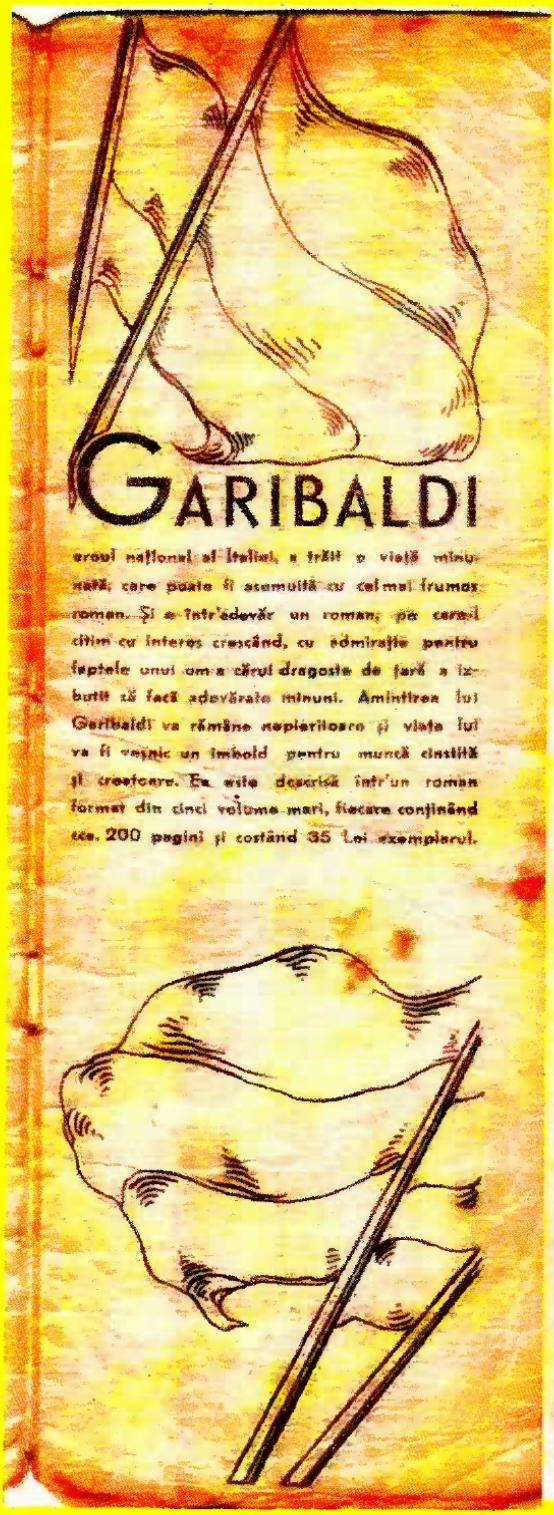

GARIBALDI

eroul național al Italiei, a trăit o viață minunată, care poate fi asemuită cu celmai frumos roman. Și e într'adevăr un roman, pe care-l citim cu interes crescând, cu admirație pentru faptele unui om a cărui dragoste de țară a izbutit să facă adevărate minuni. Amintirea lui Garibaldi va rămâne nepieritoare și viața lui va fi veșnic un îmbold pentru muncă cinstită și creatoare. Ea este descrisă într'un roman format din cinci volume mari, fiecare conținând cca. 200 pagini și costând 35 Lei exemplarul.

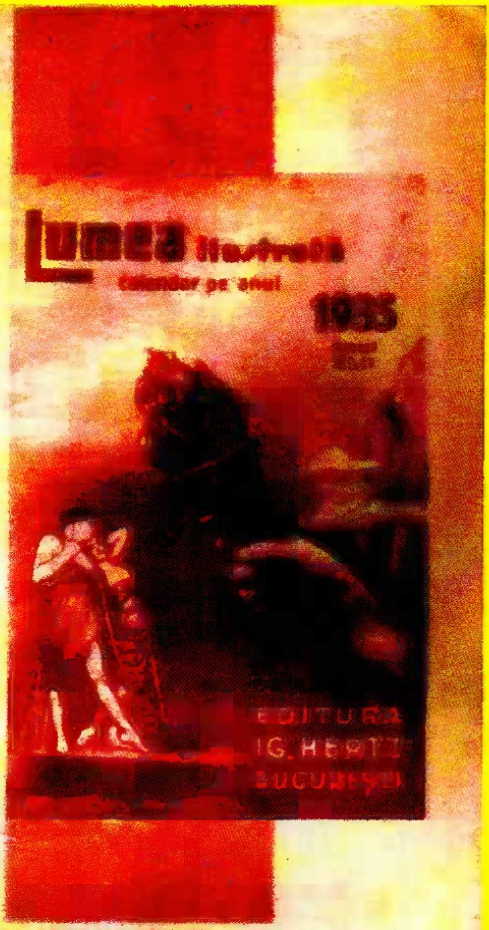

De 42 de ani de când apare, fără nicio întrerupere, acest almanach a ajuns să ocupe un loc de frunte printre publicațiunile similare, atât prin îngrijirea părții calendaristice, cât și prin materialul ce cuprinde întotdeauna, precum și prin execuțiunea lui artistică

Coperta în 4 culori

Lei 40

352 pagini